

'Ολίγον Πολλά

Τὸ σῦμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

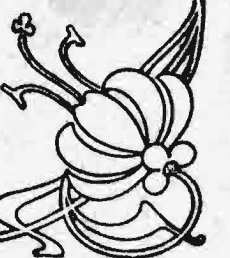
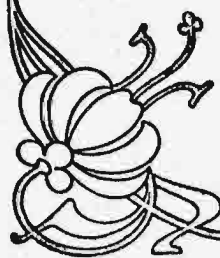

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Η Κ^α ΠΟΥΑΓΚΑΡΕ

Σύζυγος τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ο ΤΥΠΟΣ

Αύριον θ' άκουσθουν και πάλιν οι ώραιοι λόγοι, τους οποίους ο Απόστολος των Έθνων άπευθύνει διά της έπιστολής του προς τον Τιμόθεον, αύριον θα επαναληφθουν αι ώραιαι ύποθήκαι, τας οποίας εκαστος εξ ήμων, αλλά ιδιαίτατα ο κληρός μας, οφείλει να έχη πάντοτε ύπ' όψει και να τηρή: «... Τύπος γίνου των πιστων έν λόγω, έν άναστροφή, έν αγάπη, έν πνεύματι, έν πίστει, έν άγνοία...»

Τί ώραια λόγια! Πόσον είναι περιεκτικά των καθηκόντων εκείνων, οι οποίοι ανέλαβον, παρά την λαμπρότητα του αξιώματος, την βαρείαν έντολήν των πνευματικών ίθυντόρων! και πόσον επικαίρως έρχονται ν' άντηχήσωσιν ύπό τους ίερούς των ναων θόλους την ήμέραν αυτήν, καθ' ήν ή Μεγάλη Έκκλησία ζητεί την κεφαλήν της και το Έθνος μας τον άρχηγόν αυτού!

Άλλ' ως μη άντηχήσωσιν οι λόγοι ούτοι ύπό τους θόλους μόνον και ως μη πλήξωσι τά ότα μόνον των πιστων, χωρίς να εισέλθωσι μέσα και βαθύτατα εις τας καρδίας όλων μας, χωρίς ν' αφήσωσι την έντύπωσιν, ή οποία άρμόζει, χωρίς ν' αποικιανώσωσιν ως ζωογόνοσ ανήρ τὰ φυματικά σπήλαια νοσούσης ιδιοτελείας και παθολογικών συμπαθειών ή αντιπαθειών.

Τά λόγια αυτά ως μας κάμωσι να συνέλθωμεν από την μέθην των άτομικών μας παθών, ως μας άφυπνίσωσι το αίσθημα της φιλοπατρίας και της άγνης άφοσιώσεως, και ως καθοδηγήσωσι την καρδίαν, την συνείδησιν και την χειρά μας, ή οποία θα συντελέση εις το να κλίνη ή πλάστιγξ της εκλογής.

Ο Πατριάρχης μας, ο εκλεκτός της Όρθοδοξίας, πρέπει να είναι όποιος πρέπει να είναι και οίον τον εξεικονίζει ο Απόστολος οφείλει να προσδίδη δόξαν εις τον θρόνον και ούχι να ζητή διά της δόξης του θρόνου και μόνης να περιβληθή. Έχει πολυ λαμπρούς, πολυ άγιους, πολυ ένθικους προκατόχους. Η μνήμη των, μνήμη άγία και τιμαλφής, ένισχύει τας άπαιτήσεις των πνευματικών του τέκνων και βαρύνει πολυ τον φόρτον των καθηκόντων του. Η Έκκλησία ζητεί την κεφαλήν της, ίσαξίαν και ίσότημον προς τους Χρυσοστόμους της, τους Φωτίους της, τους Κυρουλαρίους της. Άλλά και το Έθνος ζητεί τον άρχηγόν του, ο οποίος ένταύτῃ να είναι ο καλός ποιμήν, ο οποίος «τίθησι την ψυχήν του ύπερ των προβάτων». Ζητεί την σοφήν διάνοιαν, αλλά και το μεμετρημένον σθένος, το όποιον θα το προασπίση έναντι των περιβαλλόντων αυτό κινδύνων και θα το καθοδηγήση διά μέσου των πλεκτανών και των άτραπών εις την όδόν της σωτηρίας και της δόξης. Ζητεί όλα αυτά από τον Πατριάρχην και Έθνάρχην του, διά να πέση γονυκλινήσ και διά να τῷ προσφέρη την άφοσίωσιν, την λατρείαν, την δόξαν.

Κατόπιν των δικαιωμάτων αυτών άπαιτήσεων ενός Έθνους δλοκλήρου, δέν πρέπει να σιγήσωσι κατησχυμένοι ιδιοτελείς των κομμάτων κρωμοί και να ταφῶσι διά παντός αι έξαλλοι της κούφης κενοδοξίας προσπάθειαι;

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Η άνακωχή κατηγγέλη και από της έσπέρας της Δευτέρας εύρισκόμεθα έν πλήρει πολεμική δράσει. Κατά τας εκ των πεδίων των μαχών ειδήσεις, οι μέν Έλληνες έν Ηπειρώ ήρχισαν πολιορκητικήν τακτικήν κατά των Ιωαννίνων και του Μπιζανίου, άτινα γενναίως άνθίστανται, οι δέ Βούλγαροι επιτίθενται διά του πυροβολικού κατά της Άδριανουπόλεως, ένῷ επιχειροῦσι κινήσεις τινάς εις την γραμμήν των Μετρών και περί το Μυριόφυτον, το όποιον κατέλαβεν ο βουλγαρικός στρατός, βομβαρδισθείς ύπό της άκταιωρού «Ζοάφ».

Έν τούτοις, παρά τον πολεμικόν αυτόν όργανισμόν, άκούονται και ειδήσεις φιλειρηνικαί. Οι ένταῦθα πρεσβευται των Μ. Δυνάμεων, όσον και οι έν Λονδίνω άποτελοῦντες την Συνδιάσκεψιν, έξακολουθοῦν συσκεπτόμενοι προς έξεύρεσιν τρόπου συμβιβαστικού και επιτυχίαν της ειρήνης. Λέγεται αΐφνης, ότι ή Βουλγαρία έδέχθη πρότασιν της τριπλής συμμαχίας, καθ' ήν έν Άδριανουπόλει θα ιδρυθῆ καθεστῶς παρόμοιον προς το έν Τριπολίτιδι, διοριζομένου αντιπροσώπου του Χαλίφου, όστις και θα έχη ύπό την άμεσον αυτού διοίκησιν τὰ τεμένη και τὰ λοιπά θρησκευτικά ιδρύματα. Άγνοείται ακόμη ή άπάντησις της Πύλης εις την πρότασιν ταύτην.

Σχετική προς τας φιλειρηνικάς φήμας είναι και εκείνη, καθ' ήν κατ' αυτάς φθάνουν έν τη πόλει μας πληρεξούσιοι των συμαχών, οΐτινες και θα προδῶσιν εις έξακολούθησιν των διαπραγματεύσεων επί νέων βάσεων. Λέγεται επίσης, ότι ή Ρωσία προσεφέρθη να παράσχη τας φιλικάς της υπηρεσίας διά την έξακολούθησιν των διαπραγματεύσεων.

Όσον άφορᾷ την Ρουμανοβουλγαρικήν διαφοράν, ή Βουλγαρία δέχεται:

α') Να παραιτηθῆ επισήμως της Βουλγαρικής Δόδρουτζας, ήν τη είχεν άφαιρέσει ή συνθήκη του 1878. β') Να παραχωρήση εις τους Κουτσοβλάχους θρησκευτικάς και σχολικάς έγγυήσεις, ίκανάς να έξασφαλίσωσι την άνάπτυξιν της εθνικότητος αυτών. Η Βουλγαρική Έξαρχία, καίτοι οι κανόνες αυτής άντιστρατεύονται, θα δεχθῆ την ίδρυσιν Κουτσοβλαχικής επισκοπής. Τά Κουτσοβλαχικά σχολεία θα έχωσι το δικαίωμα να λαμβάνουν επιχορηγήσεις παρά της Ρουμανικής Κυβερνήσεως, θα εύρισκωνται όμως ύπό την επίβλεψιν της κυβερνήσεως της Σόφιας. γ') Την κατεδάφισιν όλων των όχυρωμάτων των περιβαλλόντων την Σιλιστριαν, συμπεριλαμβανομένου του σπουδαίου φρουρίου Μετζηδιε Τάμπια. δ') Διαρρύθμισιν των συνόρων προς ανατολάς της Σιλιστρίας διά της ίσπεδώσεως των δύο τριγώνων, άτινα διαγράφουσι τὰ βουλγαρικά σύνορα επί ρουμανικῶς εδάφους. ε') Παραχώρησιν μικροῦ τριγώνου επί της παραλίας του Ευξείνου, επαρκούς όπως ή Ρουμανία δυνηθῆ να ιδρύση πολεμικόν λιμένα, ούτω δέ τὰ σημερινά σύνορα θα προχωρήσωσιν προς νότον κατά πέντε χιλιόμετρα.

Καίτοι αι άπαιτήσεις της Ρουμανίας δέν ίκανοποιοῦνται διά των παραχωρήσεων ταύτων, έν ταύτοις διαπιστοῦται, ότι δέν ύπάρχει φόβος περιπλοκῶν.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

* ΓΡΑΦΕΙΑ *

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΜΠΤΟΠΑΖΑΡΟΝ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘ. 16.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ ΑΡΙΘΜ. 981

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Έσωτερικῶς ετήσια γρ. 30 | Έξωτερικῶς ετήσια φρ. 10
 » εξάμην. » 20 | » εξάμην. » 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

Έσωτερικῶς ετήσια γρ. 54 | Έξωτερικῶς . . . φρ. 18

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 20 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

Αι έγγραφαι άρχονται άφ' εκάστης εξαμηνίας
 και είναι προσληρωτέαι.

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ 12,000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ἐνῶ ἡ γηραιά Διπλωματία ἀντήλλαξε τὴν πικρόχολον στιχομυθίαν τῆς παρὰ τὴν πρασίην τράπεζαν τῶν Ἀνακτοβουλιῶν καὶ τῶν Διασκεψέων, ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἀρρενωπὰ τῆς Ἠπείρου βουνὰ ἤκουετο ἡ βαρεῖα τῶν τηλεβόλων φωνή, ἣτις ἀπετέλει τὴν πένθιμον εἰς τὴν τραγωδίαν τοῦ ὄλου πολέμου ὑπόκρουσιν.

Καὶ ἐνῶ ἀφ’ ἐνὸς ἡ Εἰρήνη, παρήγορος καὶ πλάγος θεά, ἐπρόβαλλε δευλὰ-δειλὰ μὲ τὴν ἐστεμμένην ἐξ ἐλαίας κεφαλὴν τῆς, ἀφ’ ἐτέρου ὁ Ἄρης μὲ τὸ ἀμφίσκομόν του δρέπανον ἔβαφε τὸ χόρτον μὲ τὸ χρῶμα τῆς πορφύρας καὶ τὰς πολυκρούτους πηγὰς ἀνεμίγνυσε μετὰ τῶν αἱμάτων.

Δύο στρατοὶ, γενναῖοι, ὀρητικοί, ἀκατάσχετοι, ἐπάνω εἰς τὰ παρθένα ἐκεῖνα βουνὰ καὶ τὰ γραφικὰ ὄροπέδια, σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν διεκδικοῦσι τὸ πατριὸν ἔδαφος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάτερος τρέφει ἰδιαιτέραν στοργήν.

Καὶ τὰ Ἰωάννινα, τὸ κέντρον ὅλης αὐτῆς τῆς δραματικῆς περιπετειᾶς, μίαν ἀκόμη φορὰν συνεχίζουσι τὸν θρόλλον των, ὁ ὁποῖος τὰ ἐλίκνισε καὶ πληροῦσι μὲ αἰμοστυγίαις σελίδας τὸν τόμον τοῦ ἡ Ἰστορία ἀφιέρωσε δι’ αὐτά.

Δὲν εἶναι μικρὸς, δὲν εἶναι ἄσημος, δὲν εἶναι ἄγνωστος ὁ θρύλλος, ὁ ὁποῖος περιβάλλει τὴν πόλιν αὐτήν.

Κτισμένη εἰς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τοῦ ὀνομαστοῦ ὄροπέδιου τῆς Ἑλλοπίας, ἐξακόσια σχεδὸν μέτρα ὑπεράνω τῆς θαλάσσης, περιβάλλεται ἀπὸ τὴν ἀδρᾶν ἐκεῖνην καλλονὴν τῆς Φύσεως, τὴν ὁποῖαν βλέπει κανεὶς ζωογονουμένην εἰς τοὺς ὀρεοσιβίους κατοίκους τῆς.

Ἄλλοτε εἰς τὸ ἴδιον ἐκεῖνο ὄροπέδιον, εἰς πολὺ παλαιούς χρόνους, κατὰ τοὺς ὁποίους οἱ μῦθοι ἀνεμνύοντο πρὸς τὴν ἱστορικὴν παράδοσιν, εἰς ἓν ἀπὸ τὰ ἐπιβάλλοντα δάση του, μίᾳ μικρᾷ κόμῃ, μίᾳ καὶ μόνῃ Δρυῖ, συνεκέντρωνε τὴν πίσειν, ἀπέστα τὴν λατρείαν, ἀπετέλει τὴν ἀντιληψὶν ἀτόμων καὶ λαῶν.

Ἡ Δωδώνη μὲ τὸ Μαντεῖόν τῆς ἦτο τὸ ἱερὸν βῆμα τῆς ἀρχαιότητος, εἰς τὸ ὁποῖον ἤξιοῦντο οἱ ἄνθρωποι ν’ ἀναβῶσι καὶ οἱ θεοὶ νὰ κατέλθωσιν, οἱ μὲν διὰ νὰ ἐξιχνιάσωσι τὰς ἀδιοράτους τοῦ μέλλοντος ἐκτάσεις, οἱ δὲ διὰ ν’ ἀποκαλύψωσιν εἰς τὸν τολμηρὸν ἄνθρωπον ὅ,τι ἐκ τοῦ μυστηρίου ἡ διάνοιά του ἠδύνατο ν’ ἀντιληφθῆ.

Καὶ ἡ Δρυῖ, σειομένη ἀπὸ τὸν ἄνεμον τῶν πέριξ βουνῶν, ἐφιθύριζε μὲ τὸν θροῦν τῶν φύλλων τῆς καὶ προεφῆτευσ...

Πόσον ὠραῖα εἶναι αἱ παλαιαὶ παραδόσεις! Κάτω ἀπὸ τὸν ποιητικὸν πέπλον των εὐρίσκει κανεὶς ἂν θελήσῃ ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς ἐπιστημονικῆς ἀληθείας καὶ ὑπὸ τὴν θρησκευτικὴν δευσιδαιμονίαν ἐν συναρπαστικὸν θέληγτρον...

Ἡ φαντασία τοῦ ἀρχαίου Πελασγοῦ, ὅταν εἶδε τῆς πατρίδος του τὴν ἐπιβάλλουσαν φύσιν, ὅταν ἔστρεψε τὸ βλέμμα του εἰς τὰ βουνὰ τῆς, εἰς τοὺς ὄρους, εἰς τὰς χαράδρας τῆς, εἰς τὰ ὄροπέδια καὶ τὰ κράσπεδά των, ἐσκέφθη ὅτι τὸ συνηρηφές ἐκεῖνο τοπίον εἰμποροῦσε νὰ εἶναι τὸ μόνον μέρος, ὅπου ἡ θεότης ἠδύνατο νὰ κατέλθῃ, χωρὶς νὰ χάσῃ τὸ μεγαλεῖόν τῆς καὶ ὁ ἄνθρωπος ν’ ἀναβῆ χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ εἶναι θνητός. Εἰς τὴν διαυγὴ ἐκεῖνην ἀτμόσφαιραν, ἀπηλλαγμένην ἀπὸ τὰ ἀποκρουστικὰ ἐμπόδια καὶ ἀναπεπταμένην ἐπ’ ἀπειρον ἡ ἀνθρωπίνῃ διάνοια, ἠδύνατο ν’ ἀναλάβῃ τὰς πτήσεις τῆς, νὰ σκεφθῆ ἀνεπηρέαστως, νὰ ἐξυψωθῆ καὶ νὰ κατορθώσῃ νὰ συλλάβῃ τὴν ἀλήθειαν.

Παρήλθον αἰῶνες πολλοί, αἰῶνες, τοὺς ὁποίους ἐλίκνισεν ὁ θρύλλος αὐτὸς ποῖν σβεσβῆ, πρὶν χαθῆ μαζί μὲ τὸ Πάνθεον τοῦ Ὀλύμπου.

Ἄλλ’ ἂν ἡ Δωδώνη ἐξέλιπεν, ἐπὶ τοῦ ἰδίου ὄροπέδιου προβάλλουσι τὰ Ἰωάννινα, νέα πόλις, διὰ νὰ συνεχίσουν τὸν θρόλλον, διὰ νὰ θρέψουν τὴν παράδοσιν.

Τὸ μυστήριον περιβάλλει τὴν γέννησίν των,

ἄγνωστον εἶναι τὸ ἔτος τοῦ συνοικισμού των καὶ ἄγνωστος καὶ ὁ αἰὼν ἀκόμη αὐτός. Προβάλλουσιν εἰς τὴν Ἰστορίαν κατὰ τὸν ἑνατον αἰῶνα μετὰ Χριστόν, ἀλλὰ μόλις τὸν ἐνδέκατον γίνονται γνωστὰ ἀπὸ τὴν εἰσβολὴν τῶν Νορμανδῶν τοῦ Βοημοῦνδου, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀφήκαν ὡς σημεῖον τῆς διαβάσεώς των τὴν μέχρι σήμερον σωζομένην τὰφρον των, ἣτις καὶ περιβάλλει τὴν πόλιν.

Κατὰ τὸν δωδέκατον αἰῶνα, τὰ Ἰωάννινα ἦνθον, ὅταν δὲ ὅλη ἡ Ἑλλάς εἶχεν ὑπὸ τῶν Φράγκων κατακτηθῆ, ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ φρουρίου των, ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελὸς Κομνηνός, ἤρωσε τὴν σημαίαν τοῦ Δεσποτατοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ διετήρησε τὴν ἀνεξαρτησίαν του.

Ἄλλὰ τὸ Δεσποτᾶτον ἐκεῖνο ταχέως κατηργήθη. Τὰ Ἰωάννινα τῷ 1341 παρεδόθησαν εἰς τοὺς Τούρκους, οἵτινες διὰ πολλῶν προνομίων περιέβαλλον αὐτά. Διωρίζοντο ἐκεῖ τοπάρχαι, οἵτινες, ἐνεκα τῆς φύσεως τοῦ ἐδάφους, πολλὰκις ἀπέβαινον ἡγεμόνες ἀνεξάρτητοι.

Ποῖος ἀγνοεῖ τὸν ὀνομαστὸν εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ εἰς τὴν παράδοσιν Ἀλὴν Τεπελενλήν;

Ἡ σατραπεία του ἀφήκεν ἐποχὴν. Οἱ δόλοιοι του οἱ ἀγῶνές του, ἡ πανουργία, ἀπησχόλησαν ἀρκετὰ τὴν σύγχρονον τότε Εὐρώπην καὶ οἱ ἔρωτές του ἐτροφοδότησαν τὴν παράδοσιν καὶ τὴν ποιήσιν.

Ἡ κυρὰ Φροσύνη! Τὸ ὄνομά τῆς ἔδωκεν εἰς τὴν ποιήσιν ἐν ἀριστοτέχνημα ἰσάξιον τῆς καλλονῆς τῆς.

Ποῖος δὲν ἀνέγνωσε μὲ συγκίνησιν τοὺς πρώτους στίχους τοῦ ποιήματος αὐτοῦ;

*Ἐπέσανε τὰ Γιάννινα, σιγὰ νὰ κοιμηθοῦνε,
Ἐσβύσανε τὰ φῶτά τους, ἐκλείσανε τὰ μάτια,
Ἡ μάνα σφίγγει τὸ παιδί βαθεῖα στὴν ἀγκαλιά τῆς,
Γιατ’ εἶνε χρόνοι δύστυχοι καὶ τρέμει μὴ τὸ χάση.
Τραγοῦδι δὲν ἀκούεται, ψυχὴ δὲν ἀνασαίνει,
Ὁ ὕπνος εἶναι θάνατος καὶ μνημα τὸ κορββάτι
Καὶ ἡ χώρα κοιμητήριον, καὶ ἡ νύχτα ρημοκλήσι.*

Παρήλθον ὅμως καὶ οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι. Μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ πανούργου σατραποῦ, ἐγνώρισαν τὰ Ἰωάννινα κάποιαν ἀνάπαυσιν καὶ ποῖαν τινα εὐμερίαν, εἰς ἐποχὴν δὲ τελείου πνευματικοῦ τῶν ἄλλων πόλεων σκότους, ἐκεῖνα ἐκράτησαν τὸν φάρον τῶν γραμμάτων καὶ τῆς ἀναπτύξεως ὑψηλὰ τηλαυγῆ παντοτε καὶ εὐεργετικόν, ἐφ’ ὅσον ἔπρεπε διὰ νὰ τηρήσωσιν ἄσβεστον, ὡς ἀρχαία Ἐστιάς, τὸ ἱερὸν πῦρ αἰωνίας θεότητος.

Σήμερον εἰς τὰ γραφικὰ των τοπία ὁ ἀγὼν συνεχίζεται ἄγριος. Οἱ δρυμοὶ ἀνηχοῦσιν ἀπὸ τοὺς ἐκ κοφαντικούς τῶν τηλεβόλων ὄλμους, εἰς δὲ τὰ γαληνιαία τῆς λίμνης των νερὰ ἀντανακλῶνται αἱ αἱματηραὶ συγκρούσεις καὶ κατασταλάζουσιν ὑποπόρφυροι τῶν βουνῶν των οἱ χεῖμαρροι.

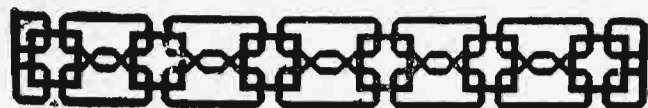
Καὶ ὁ ἀγὼν αὐτὸς ὁ ἀκράτητος, ποῦ δίδει ἰδέαν τῆς φοβερᾶς τῶν Τιτάνων πάλης, ἐξακολουθεῖ. Καὶ αἱ χιλιάδες τῶν ἀνθρώπων, ποῦ πατοῦν εἰς τὸ ἴδιον ὄροπέδιον τῆς Ἑλλοπίας, δὲν κρατοῦσιν ἀναθήματα διὰ τὸν βωμὸν τῆς Δωδώνης, ἀλλὰ τὸ σπλον καὶ τὴν μάχαιραν.

Ἡ Δρυῖ, μόνῃ τοῦ μαντείου, ἄγνωστος εἰς τοὺς πολλούς, κρυμμένη ὀπίσω ἀπὸ μίαν πτυχὴν τοῦ ἐδάφους, ἐξακολουθεῖ ἴσως μὲ τὰ φύλλα τῆς νὰ ψιθυρίζῃ τὰ μαντικά τῆς λόγια, ἀλλὰ ποῖος θὰ εὐρεθῆ ἐκεῖ διὰ νὰ περισυλλέξῃ καὶ ἐρμηνεύσῃ τὴν σκοτεινὴν προφητείαν τῆς;

Θ. Κ. Μ.

ΣΚΕΨΕΙΣ

- Ἡ καλὴ γυνὴ διατηρεῖ εὐτυχὴ τὴν οἰκίαν.
- Ἡ γυνὴ εἶναι εἰς τὸν οἶκον ἡ ζημία καὶ ἡ σωτηρία.
- Ζῆτει γυναῖκα βοηθὸν εἰς τὰ πράγματα.
- Ἴδιον ἀνδρὸς εὐτυχούς εἶναι νὰ ζῆ χωρὶς λύπας.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Α΄ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ σελίδος 459 καὶ τέλος).

Ὁ αὐτοκράτωρ Νικόλαος ἦτο ἀνὴρ δράσεως καὶ πολυάσχολος ὅσον οὐδεὶς τῶν ὑπουργῶν καὶ οὐδεὶς τῶν ὑπηκόων του.

Ἠγεῖρετο τακτικώτατα τὴν ἐβδόμην ἄραν καὶ μετὰ ψυχρολουσίαν ἐνεδύετο, ἔρριπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν παλαιὸν του στρατιωτικὸν ἐπενδύτην καὶ προητοίμαζε τὴν ἐργασίαν τῆς ἡμέρας, λαμβάνων ἐν τῷ μεταξὺ τὸν καρπὸν του.

Ἀπὸ τῆς ὀγδόης μέχρι τῆς ἐνάτης, χειμῶνα καὶ θέρος, καὶ ἀδιαφόρως τοῦ ἐπικρατοῦντος καιροῦ, πάντοτε ὅμως ἐν στολῇ, ἔκαμνε τὸν περιπάτον του πέριξ τῶν ἀνακτόρων. Οὐδέποτε ἐξεδύετο τὴν στολήν μόνον δ’ ἐν τῷ γραφείῳ ἢ ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκογενείας του ἀφήρει τὰς βαρεῖας ἐπαρμίδας καὶ ἔλυε τὸν λαιμοδέτην. Τὴν ἐνάτην ἐδέχετο τοὺς ὑπουργούς, τὴν δεκάτην δ’ ἐβλεπε τὴν αὐτοκράτειραν καὶ τὰ τέκνα του, μεθ’ ἧν διήρχετο ὀλίγον χρόνον.

Οὐδέποτε ἐβράδυνεν οὐδὲ ἐπὶ ἐν λεπτὸν, ὅταν εἶχεν ὀρίση συνέντευξιν. Ἐπιεικέστερος μάλιστα πρὸς τοὺς ἄλλους, ἐχάριζε δι’ αὐτοὺς πέντε λεπτὰ ἐν περιπτώσει βραδύτητος.

Μετὰ τὴν διεκπεραΐωσιν τῶν υποθέσεων, ἐξήρχετο περὶ τὴν 2 ὥραν μ. μ. ἐφ’ ἀράξης ἢ ἐπὶ ἐλκῦθρου ἀναλόγως τῶν ὥρῶν τοῦ ἔτους, συχνότερα δὲ πεζὸς μετέβαινε πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Μεγάλῃς Δουκίσσης Μαρίας, τῆς ἀγαπητῆς του θυγατρὸς. Προετίμα νὰ βαδίξῃ μόνος, φέρων τὸ κράνος τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς καὶ τὸν μέγαν τεφρόχρον μανδύαν τῶν ἀξιωματικῶν. Καίτοι δ’ ἐφαίνετο βλέπων ἐμπρὸς του, οὐδὲν τῶν πέριξ αὐτοῦ γινόμενων διέφραγε τὴν προσόχην του. Οἱ διαβάται εὐλαβῶς τὸν ἐχαίρειτων ἀντιχαιρετώμενοι, ἀλλ’ ἐκεῖνος ἠρέσκετο μᾶλλον ἀπαρατήρητος νὰ ἐξακολουθῆ τὴν πεζοπορίαν του.

Γνωστὴ ὅμως ἦτο ἡ ἐπὶ ποιῆ φυλακίσεως ἀπαγόρευσις πρὸς πάντα διαβάτην νὰ πλησιάξῃ καθ’ ὁδὸν τὸν αὐτοκράτορα, νὰ τῷ δίδῃ ἀναφορὰν ἢ τὸν ὀμιλήσῃ. Ἐνίοτε ἐκινδύνευσε κ’ ἐκεῖνος, πρὸς ὃν ὁ αὐτοκράτωρ ἐξ ἰδίας πραιτοβουλίας ἐδίδεν ἀφορμὴν εἰς μικρὸν διάλογον. Ἡ τοιαύτη ἐξοχος τιμὴ ὠδήγει πολλὰκις τὸν τιμηθέντα εἰς τὴν φυλακίαν τῆς ἀστυνομίας. Καὶ ἰδοὺ ἐν παράδειγμα:

Συναντήσας ποτὲ ὁ αὐτοκράτωρ ἐπὶ τῆς λεωφόρου Perspective τὸν Βερνέ, ἀριστὸν ὑποκριτὴν τοῦ Γαλλικοῦ θιάσου, τὸν πλησιάζει, ὀμιλεῖ μετ’ αὐτοῦ ἐπὶ τινα λεπτὰ καὶ κατ’ ἄπιν ἐξακολουθεῖ μόνος τὸν περιπάτον του. Ἀστυνόμος ἰδὼν τὸ πρᾶγμα, τρέχει ἀμέσως, συλλαμβάνει τὸν Βερνέ καὶ μεθ’ ὅλας τὰς διαμαρτυρίας του, τὸν

ἀπάγει εἰς τὰς φυλακάς, ἐφαρμόζων τὸ γνωστὸν **οὐκάξιον**.

Τὸ ἑσπέρας ἐδίδετο θεατρικὴ παράστασις ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ θιάσου, ὃ δὲ Βερνὲ θὰ ἔπαιζε τὸ κυριώτερον πρόσωπον τῆς πρώτης κωμωδίας. Ἡ ὥρα τῆς ἐνάρξεως ἔφθασεν, ὁ αὐτοκράτωρ μετὰ τῆς αὐλῆς εὐρίσκετο εἰς τὸ θεαρεῖον· παρατηρεῖ τὸ ὠρολόγιόν του, ἀλλ' ἡ αὐλαία δὲν αἰρεται, μολονότι παρήλθον 18 λεπτά. Τέλος ὁ θεατρῶνης ἐμφανίζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀγγέλλων ὅτι ἡ πρώτη κωμωδία δὲν δύναται νὰ παιχθῆ, διότι ὁ Βερνὲ δὲν ἦλθεν εἰς τὸ θέατρον οὔτε εἰς τὸ οἰκημῖόν του εὐρέθη, καὶ ἀγνοεῖται ποῦ εἶναι καὶ διατί ἀπουσιάζει.

Ὁ Νικόλαος, γνωρίζων ὅτι πρὸ 4 ἡρῶν τὸν συνήνησε καὶ ὠμίλησε μαζῆ του, ὑπωπεύθη ἀμέσως, ὅτι θὰ ἔγινεν ἀκούσιος αἴτιος τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ ἠθοποιοῦ. Καλεῖ ἀμέσως τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας καὶ ἀφ' οὗ ἐβεβαιώθη, ὅτι ἡ ὑπόνοιά του ἦτο βᾶσιμος, δίδει τὰς δεούσας διαταγὰς. Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ὁ δεσμῶτης ἐλευθερωθεὶς ἔπαιζε θαυμάσια εἰς τὴν πρώτην κωμωδίαν ὑπὸ τὰ ἐξλιεωτικὰ χειροκροτήματα τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἀλλὰ ἡ καθ' ὁδὸν ἐκδηλουμένη αὐτοκρατορικὴ φιλοφροσύνη δὲν ἔφερε πάντοτε δυσάρεστα ἐπακόλουθα, ὡς ἀποδεικνύται ἐκ τοῦ ἐπομένου ἀνεκδότου:

Ἐπειδὴ ὁ αὐτοκράτωρ ἀπεστρέφετο τὸ κάπνισμα, εἶχεν ἐκδώσει διάταγμα ἀπαγορευθὲν τὸ κάπνισμα εἰς τοὺς δρόμους τῆς Πετρούπολεως. Ἡμέραν τινὰ Γάλλος ἔμπορος, νέος τὴν ἡλικίαν καὶ ἐν πρωινῇ ὥρᾳ, περιεπάτει βραδέως εἰς τὴν μεγάλην λεωφόρον *Perspective Nevski*, κάπνιζων ἡδυπαθῶς ποῦρον τῆς Ἀθάνας καὶ ἀπολαύων προσθέτως τὸ ἰδιάζον θέλγητρον τῆς γεύσεως τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ, μετὰ τὴν πεποίθησιν, ὅτι οἱ Κέρβεροι τῆς ἀστυνομίας δὲν θὰ ἔχουν ἐξυπνήσει τόσο ἐνωρίς, ὅτε αἴφνης τὸν πλησιάζει ἕνας γιγαντόσωμος ἀξιωματικὸς λέγων:

— Ὡς φαίνεται, ἀγνοεῖτε ὅτι ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα ἐδῶ εἰς τοὺς δρόμους.

— Ὁφείλω, σεβόμενος τὴν ἀλήθειαν, νὰ ὁμολογήσω ὅτι δὲν τὸ ἀγνοῶ.

— Τότε διατί κάπνιζετε;

— Χάριν διασκεδάσεως, διὰ νὰ περάσω τὸν καιρὸν ποῦ ἀργεῖ τόσο πολὺ νὰ περάσῃ εἰς τὸν καθηραμένον αὐτὸν τρόπον, καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμόν σας, παρακαλῶ.

— Εἴμπορῶ νὰ σᾶς ἐρωτήσω, ἄνευ ἀδιακρίσεως, διατί τότε μένετε ἐδῶ;

— Χάριν τῶν ὑποθέσεών μου.

— Θὰ εἰσθε βεβαίως ἔμπορος.

— Μάλιστα, ἔμπορος οἴνων. Ἀλλὰ δὲν πηγαίνει διόλου καλὰ τὸ ἐμπόριόν μου. Οἱ μεγαστάνες σας ἐδῶ, ἔχουν τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ πίνουν μόνον καμπανίτην. Ἐγὼ ἔχω Βορδῶ· ὥστε δὲν κάμνω τίποτε.

Συνομιλοῦντες οὕτω ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, ἐπλησιάζον πρὸς τὸ ἀνάκτορον.

— Μὲ φαίνεσθε καλὸς ἄνθρωπος, ἀξιωματικὲ μου, εἶπεν ὁ ξένος. Μὲ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς προσφέρω ἕνα ποῦρον, διὰ νὰ γνωρισθῶμεν καλλίτερα; Σᾶς λέγω ὅτι εἶναι ἀπὸ τὰ καλλίτερα τῆς Ἀθάνας.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ· ἀλλὰ δὲν κάπνιζω ποτέ.

— Δὲν μὲ λέγετε, φίλε μου, μήπως ἀνῆκετε εἰς τὸ σύνταγμα τῆς Παναγίας; Λαμπρὸν σύνταγμα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἂν ὅλοι οἱ σύντροφοί σας ὁμοιάζουν.

— Ὡς ἀξιωματικὸς δὲν δύναμαι νὰ παραβῶ τὰς διαταγὰς τοῦ αὐτοκράτορος. Εἶναι πολὺ αὐστηρὸς εἰς τὴν πειθαρχίαν.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης! ἀνέκραξε γελῶν ὁ ἔμπορος. Τὴν ἐννοία μας ἔχει ὁ αὐτοκράτωρ. Αὐτὸς τῶρα κοιμᾶται ἀκόμη. Πάρτε, λοχαγέ μου, ἕνα ποῦρον, ἀνάψτε το καὶ καπνίσατέ το. Ὁ αὐτοκράτωρ δὲν θὰ τὸ μάθῃ. Ἀλλως τε, ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὴν εὐθύνην.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐπέμεινεν.

— Ἀλήθεια, φίλε μου, λέγει ὁ Γάλλος. Γνωρίζετε τὸν Νικόλαον;

— Ποῖος δὲν τὸν γνωρίζει;

— Τὸν βλέπετε συχνά;

— Καθ' ἐκάστην, δι' ὑπηρεσίαν.

— Καθ' ἐκάστην, κύριε ταγματάρχα!

— Ναί· ἡ ὑπηρεσία μου εἶναι τοιαύτη, ὥστε...

— Τὸν ὁμιλεῖτε καθ' ἐκάστην;

— Καθὼς σᾶς ὁμιλῶ τῶρα.

— Μήπως ἀστειεύεσθε, κύριε ἀντισυνταγματάρχα;

— Διόλου.

— Ἀφοῦ λοιπὸν τὸν γνωρίζετε τόσο καλά, εἰπέτε με εἰλικρινῶς, εἶναι πράγματι ἀγαθός, ὅπως τὸν λέγουν; Σᾶς ἀναγκάζει, φαίνεται, νὰ φορῆτε παλαιὸν ἐπενδύτην, διότι κ' ἐκεῖνος, ὅπως λέγουν, προτιμᾷ τὰ παλαιὰ ἀπὸ τὰ καινουργῆ.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἀπήνησεν:

— Ὁ αὐτοκράτωρ εἶναι τόσο αὐστηρὸς πρὸς ἐμέ, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀπαντήσω εἰς αὐτό.

— Καταλαμβάνω, τὸν ἀγαπᾶτε, ὅπως λέγει καὶ τὸ τραγοῦδι, πολὺ, ὀλίγον, ἐλάχιστα, διόλου· τόσο τὸ χειρότερον. Ἦθελα νὰ σᾶς παρακαλέσω μίαν χάριν.

— Ποίαν;

— Νὰ παρουσιάσετε εἰς τὸν Νικόλαον τὸν τιμοκατάλογον τῶν κρασιῶν μου. Τὰ κρασιά μου εἶναι ἐξαιρετικά, καὶ αἱ τιμαὶ μετριώταται· δύο ἄρισται συστάσεις ἀναπληροῦσαι πᾶσαν ἄλλην σύστασιν.

— Δύναμαι νὰ σᾶς χρησιμεύσω καλλίτερα.

— Ἀλήθεια, συνταγματάρχα μου;

— Δύναμαι νὰ σᾶς παρουσιάσω εἰς τὸν ἀρχιτρίκλινον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Πότε;

— Αὐριον, εἰς τὰς ἑννέα ἀκριβῶς.

— Ποῦ;

— Εἰς τὸ Χειμερινὸν Ἀνάκτορον. Θὰ σᾶς περιμένω πλησίον τῆς μεγάλης θύρας· ἀλλὰ νὰ ἦσθε ἀκριβῆς εἰς τὰς ἑννέα, μήτε ἐν λεπτόν βραδύτερον.

— Εὐχαριστῶς, στρατηγέ μου· θὰ φέρω δείγματα. Καὶ ἐάν, ὡς ἐλπίζω, ἐπιτύχω μίαν παραγγελίαν, θὰ μὲ τιμήσητε δεχόμενος ἐν γεῦμα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διὰ νὰ πῶμεν μαζῆ εἰς ὑγείαν τοῦ αὐτοκράτορος.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Χειμερινοῦ Ἀνακτόρου, τῷ λέγει ὁ ἀξιωματικὸς. — Κάμετέ με τὴν χάριν νὰ ρίψετε τὸ ποῦρό σας, διότι ἅμα μὲ ἰδῆ ἡ φρουρά, θὰ μὲ θεωρήσῃ συνένοχόν σας εἰς τὴν παράβασιν, καὶ τότε θὰ τιμωρηθῶ ἐγὼ καὶ σεῖς θὰ χάσετε τὴν παραγγελίαν σας.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ ἀξιωματικὸς ἐξῆλθε τῶν ἀνακτόρων ἀκριβῶς τὴν ἐνάτην.

— Λοιπὸν, στρατηγέ μου, λέγει ὁ Γάλλος, ὅστις πρὸ δέκα λεπτῶν πηγαينوῦρητο ἐνώπιον τῆς πύλης τῶν ἀνακτόρων, σπεύδων εἰς συνάντησίν του καὶ τείνων φιλικῶς τὴν χεῖρα, πρέπει νὰ ἐλπίζω;

— Μάλιστα, θὰ δοθῆ ἡ παραγγελία, ὅπως σᾶς ὑπεσχέθη. Εἰλάτε μαζῆ μου. Ὁ αὐτοκράτωρ εἰδοποιήθη καὶ εἶπεν ὅτι θέλει νὰ σᾶς δεχθῆ ὁ ἴδιος.

Περιχαρῆς καὶ ἐκπληκτος ὁ Γάλλος, ἀκολουθεῖ καὶ ἠγουμένου τοῦ ἀξιωματικοῦ, πρὸ τοῦ ὁποῖου οἱ παρατυχόντες εἰς τοὺς διαδρόμους στρατιωτικοὶ καὶ αὐλικοὶ ὑπεκλίνοντο μετὰ σεβασμοῦ, ἐμβαίνει εἰς δωμάτιον ἔχον ἀπλουστάτην ἐπίπλωσιν.

— Ἐδῶ λοιπὸν δέχεται ἐκεῖνος ποῦ κρατεῖ εἰς τὴν ἐξουσίαν του 100 ἑκατομμύρια ὑπηκόων! Πρέπει νὰ ὁμολογήσητε, στρατηγέ μου, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ σας δὲν εἶναι δύσκολος.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐμειδίασε· λαβὼν δ' ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Γάλλου τὸ βιβλίον, ἀφοῦ τὸ ἐφυλλομέτησε καὶ ἔλαβε σημειώσεις, ἔγραψεν ἐπὶ χάρτου παραγγελίαν σπουδαίου ποσοῦ ἐκ διαφόρων εἰδῶν οἴνου Βορδῶ καὶ ὑπέγραψε κάτωθι: **Νικόλαος**

— Τί βλέπω; Θεέ μου! Μήπως ἠπατήθη;

— Μάλιστα· ὁ αὐτοκράτωρ. Σᾶς εὐχαριστῶ ἐν τούτοις, διότι χθὲς εἰς τὴν διάρκειαν συντομωτάτης συνομιλίας μὲ προεβιβάσατε γλήγωρα κατὰ πέντε βαθμοὺς διαδοχικῶς ἀπὸ λοχαγοῦ εἰς στρατηγόν.

— Ἐκ προαισθήσεως, φαίνεται, Μεγαλειότητε.

— Προαισθήσεως ἀτελοῦς. Ὁπωσδήποτε, ὁ λοχαγὸς Νικόλαος ἐξεπλήρωσε τὴν ὑπόσχεσίν του.

— Ὡ, Μεγαλειότητε. Οὐδέποτε ἐφαντάσθη, ὅτι θὰ ἐτύγχανον τῆς ὑψηλῆς τιμῆς καὶ τῆς ὑπάτης εὐτυχίας νὰ ἐπιδαιμηθῆτε τόσο ἐνυμένειαν εἰς ἐμὲ τὸν ταπεινὸν ἔμπορον.

— Καὶ ζυπνὸν Γάλλον. Ἄς εἶναι. Κάμετέ μοι καὶ σεῖς μίαν χάριν: Μὴ κάπνιζετε εἰς τὸ ἐξῆς καθ' ὁδὸν, ἐν ὅσῳ εὐρίσκεσθε εἰς τὴν Πετρούπολιν.

— Εἰς τὸ ἐξῆς μάλιστα. Ἀλλ' εὐλογῶ τὴν ὥραν ποῦ μὲ συνέλαβεν ἡ Υ. Μεγαλειότης ἐπ' αὐτοφῶρᾳ παραβαίνοντα τὴν ἀπαγόρευσιν.

Δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς καὶ ὁ νεαρὸς Γάλλος ἐφημίζετο ὡς ὁ πλουσιώτερος οἰνέμπορος τοῦ Βορδῶ. Τὸ αὐτόγραφον τοῦ Νικολάου ἐντὸς πολυτελεστάτου πλαισίου, ἀνηρτημένον ἐντὸς τοῦ ἐμπορικοῦ του γραφείου, ἐχρησίμευεν ὡς διαφήμισις ἐπικερδестаτή. Κάπνιζων δὲ τὸ ποῦρον τῆς Ἀθάνας μὲ ἡδυπάθειαν πάντοτε, ἔλεγεν αὐταρέσκως εἰς τοὺς πολυπληθεῖς πελάτας:

— Εἰς αὐτὸ τὸ ποῦρον ὀφείλω τὴν μετὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Νικολάου γνωριμίαν καὶ φιλίαν μου· ἡ παράβασις τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ ἄλλους διώκει ἐκ τοῦ παραδείσου, εἰς ἄλλους ὅμως γίνεται εἰσιτήριο τοῦ παραδείσου, ὅπως εἰς ἐμέ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Ralleydier).

Ὅταν ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα τοῦ ἐργασιηρίου, ἡ Ἐρριέττα ἐξήλθεν. Ὅλος ὁ κόσμος συν-εζήτει καὶ ἐσχολίαζε τὸ γεγονός· καὶ ὁ καθείς τὸ διηγείτο καὶ τὸ ἐκρινεν ὅπως τὸ ἀντελή-φθη. Ἡ φαντασία τοῦ λαοῦ ἔλαβεν ἀφορ-μὴν καὶ τροφήν ἀρκετὴν.

Παρὰ τῆ κυρία Κλεμάνς αἱ ἐργάτριαι τῆς ἦσαν ὅλαι ἐξημμένοι. Ὅταν ἡ Ἐρριέττα ἐμβῆκε τὴν ὀγδόην καὶ ἡμίσειαν ὥραν, αἱ περισσότεραι δὲν εἶχον ἀφήσει τὴν ὀμβρέλ-λαν των καὶ μὲ φωνὴν ὑψηλὴν ὠμίλουν, διηγούντο διὰ τὴν πυρκαϊά.

Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς κυ-ρίας Κλεμάνς, εὔρεν ὅλας τὰς συναδέλφους τῆς ἐπὶ ποδῶν καὶ συζητήσας διὰ τὸ δυστύ-χημα τῆς νυκτός. Ἡ ὥρα παρήχεται καὶ ἐκεῖναι δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ἀρχίσουν τὴν ἐργα-σίαν. Ὅλαι εἶχον κάτι νὰ εἰποῦν, κάτι νὰ ἀκούσουν. Εἰς μάτην ἡ δεσποινὶς Αὐγου-στίνη ἐπανελάμβανε:

— Καθῆστε εἰς τὴν ἐργασίαν σας, θὰ τὰ καταγγείλω εἰς τὴν κυρίαν Κλεμάνς.

Ἄλλ’ αἱ ἐργάτριαι διηγούντο, ἠρῖθιμον τὰ θύματα.

— Δύο ἐργάται εἶμαι σκοτωμένοι, ἔλεγεν ἡ μία.

— Εἶναι περ σσότεροι, ἔλεγεν ἡ ἄλλη.

— Ὑπερβαίνουν τοὺς ἑπτὰ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐμβῆκε μία μικρὰ μαθητευομένη.

— Τί νέα μᾶς φέρεις; ἠρώτησαν ὅλαι.

— Νέα σπουδαία, ποῦ δὲν τὰ ξεύρετε. Ὁ ἐργασιασάρχης Λεμαριέ ἀπέθανε.

— Ψεύδεσαι βέβαια, ἀστείζεσαι χωρὶς ἄλλο, εἶπε μία ἀπὸ τὰς ἐργατρίαις.

— Ὅχι, ὄχι. Τὸ ἤκουσα νὰ τὸ λέγουν πολ-λοί. Ὁ Λεμαριέ ἐπῆγεν εἰς τὴν φωτιὰν καὶ ὅταν εἶδε τὸ ἐργοστάσιόν του νὰ καίεται, ἔπε-σεν ἀπὸ συμφόρησιν, τὸν μετέφεραν εἰς τὸ σπῖτι του διὰ νὰ τὸν περιποιηθῶσι. Μετὰ δέκα λεπτά, ὅταν ἐφθασεν ὁ παπᾶς, ἦτο πλέον ἀργά, εἶχεν ἀποθάνει, χωρὶς νὰ μάθῃ, ὅτι ἐσβυσεν ἡ πυρκαϊά.

Τὸ σπουδαῖον αὐτὸ νέον ἔκαμεν ἀρκετὰ σκεπτικὰς τὰς ἐργατρίαις, ἡ λύπη κατηύνασε τὰ νεῦρά των καὶ μία-μία ἔπερνε τὸ κάθισμά τῆς καὶ ἐπλησίαζε τὴν τράπεζαν τῆς ἐργασίας. Μετ’ ὀλίγα λεπτά ἡ συνήθης ἐργασία εἶχεν ἀρχίσει ὅπως ἄλλοτε. Ὅσαι ἐφθασαν κατόπιν, ἐπεβεβαίωσαν τὸν θάνατον τοῦ Λεμαριέ καὶ ἐνῶ εἰργάζοντο, ἠρχισαν νὰ ἐκφέρουν κρίσεις περὶ τοῦ Λεμαριέ καὶ τῆς γυναικός του.

— Αὕτη εἶναι καλή, ἀγαπᾶ τοὺς πτωχοὺς, ἐνῶ ὁ ἄνδρας τῆς...

— Ἄ! ἐκεῖνος! τί σκληρὸς ποῦ ἦτο! Δὲν ἤθελε ν’ ἀκούσῃ τὰ δίκαια τῶν ἐργατῶν ὅταν τὸν ἐπλησίαζε κανεὶς ἀπ’ ἐκείνους διὰ νὰ τὸν παρακαλέσῃ κάτι, ἐκεῖνος ἐξηγριούτο.

— Καὶ δὲν ἦτο σκληρὸς μόνον πρὸς τοὺς ἐργάτας του ἄλλοίμονον εἰς τῆς εὐμορφες ποῦ θὰ εἰργάζοντο εἰς τὸ ἐργοστάσιόν του.

— Ἀλήθεια, λέγουν πολλά.

— Ἄ! αὐτὸ τὸ καμένο ἐργοστάσιον εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ τὸ δίκαιο τόσων ἀδικημένων ἐργατῶν, τόσων ἀτιμασμένων κοριτσιῶν...

Ἡ συνομιλία ἐξηκολούθησεν, ἀλλὰ σιγά-σιγά ἔλαβεν ἄλλο θέμα καὶ μετ’ ὀλίγα λεπτά ἐνόμιζε κανεὶς, ὅτι εἶχε ξεχασθῆ ὁ Λεμαριέ, ἡ διαγωγή του καὶ ὁ θάνατός του.

Ὅτε ἡ κυρία Κλεμάνς ἐμβῆκεν. Συνείθιζε τοιαύτας ἐμφανίσεις εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἐργα-σίας. Ἐπεθεώρει τὰ καπέλλα καὶ ἐνεθάρρυνε τὰς ἐργατρίαις τῆς. Ἀλλὰ πρὶν φύγει, στρεφο-μένη πρὸς τὴν Ἐρριέτταν, τῆς λέγει:

— Ἐρριέττα, σὲ παρακαλῶ, μετὰ τὸ γεῦμα νὰ πάγῃς εἰς τῆς κυρίας Λεμαριέ ποῦ σὲ ζητεῖ.

Μερικὰ ἀπὸ τὰ κορίτσια καὶ πρὸ πάντων ἡ πρώτη, ἡ Αὐγουστίνη, ἐπειράχθησαν ἀπὸ τὴν προτίμησιν αὐτὴν τῆς κυρίας Κλεμάνς.

— Μόλις αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐπῆρα μήνυ-μα ἀπὸ τὴν κυρίαν Λεμαριέ, σὲ θέλει προσ-ωπικῶς, Ἐρριέττα. Πάρετε τρία ἀπὸ τὰ μο-δέλλα μας διὰ τὰς χήρας καὶ πηγαίνατε μετὰ τὴν δεσποινίδα Σβάρτς, ἡ ὁποία θ’ ἀρχίσῃ τὸ ἔργον τῆς εἰς τὸ προβάρισμα.

— Πολὺ καλά, κυρία.

Ὅταν ἀνεχώρησεν ἡ κυρία Κλεμάνς, ἠρχι-σαν αἱ κρίσεις διὰ τὸ νέον γεγονός, διὰ τὴν προτίμησιν τῆς Ἐρριέττας καὶ τῆς Μαρίας Σβάρτς. Ἀλλὰ τὰς κρίσεις αὐτὰς διέκοψεν ὁ κώδων, ὁ ὁποῖος ἐσήμανε διὰ τὸ γεῦμα.

Ἀμέσως ὅλαι αἱ βελόλαι ἐκαρφώθησαν εἰς τὰς φόρμας καὶ αἱ νεάνιδες ἐξῆλθον. Τὸ αἰσθημὰ τῆς ἀναπαύσεως καὶ ἱκανοποιήσεως τοῦ στομάχου των ἐπεκράτησε.

Ἡ Ἐρριέττα ἐσκέπτετο διὰ τὴν προσεχῆ τῆς ἐπίσκεψιν εἰς τῆς κυρίας Λεμαριέ.

(ἀκολουθεῖ)

Παρὰ τῆ ΕΤΑΙΡΕΙΑ «ΛΟΥΞ»,

Γαλατᾶ, ἀπέναντι τοῦ Κοοπερατιβ
θὰ εὔρητε:

Λάμπας εὐθνητοτάτας καὶ οἰκονομικωτάτας.
Γαζιέρας στερεωτάτας καὶ ἀκινδύνους διὰ μαγεί-ρευμα.

Γαζιέρας ἠγγυημένας διὰ θέρμανσιν.
Μηχανήματα κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς ἀποτελεσματι-κότατα.

Καὶ τὴν νεωτάτην ἐφεύρεσιν «Λουξ μάϊνορ», συν-δυάζουσαν τὰς τρεῖς ἀνωτέρας ἰδιότητας καὶ χρησιμεύουσαν διὰ φωτισμόν, θέρμανσιν καὶ μα-γειρευμα, εἰς τιμὰς συγκαταβατικὰς.

Σπεύσατε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ κατάστημα τῆς Ἐταιρείας «ΛΟΥΞ», διὰ νὰ ἀποθαυμά-σητε τὰ νέα δημιουργήματα τῶν Ἐργοστα-σίων τῆς.

ΓΑΛΑ ΣΥΜΠΕΠΥΚΝΩΜΕΝΟΝ ΝΕΣΤΛΕ

Εἶναι ἡ μόνη τροφή, τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ ἀπο-φεύγωμεν ἐν καιρῷ ἐπιδημίας.

Ἀποφεύγετε ὅλα τὰ γάλακτα. Μὴ πίνετε κανὲν εἶδος γάλακτος ἂν δὲν ἠμπορεῖτε, νὰ προμηθευθῆτε ΓΑΛΑ ΝΕΣΤΛΕ, διότι, ὅταν πίνετε ἢ δίδετε νὰ πῖωσιν ἄλλου εἶδους γάλα, ἴσως πίνενη ἢ δίδετε νὰ πῖωσιν αὐτὸ τὸ σπέρμα τῆς ἀσθενείας. Συνιστᾶτε λοιπὸν καὶ δίδετε νὰ πῖωσι τὸ ἀκίνδυνον ΓΑΛΑ ΝΕΣΤΛΕ· εἶναι πηγὴ τῆς ζωῆς, τῆς υγείας καὶ τῆς εὐεξίας.

Τὸ ΓΑΛΑ ΝΕΣΤΛΕ μόνον δὲν περιέχει κανὲν ἀνθυγιεινὸν σπέρμα.

ΠΙΝΕΤΕ ΛΟΙΠΟΝ ΓΑΛΑ ΝΕΣΤΛΕ

**Η ΜΝΗΣΤΕΙΑ
ΑΝΑ ΤΑΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΧΩΡΑΣ**

(συνέχεια από σελ. 452 και τέλος).

*Μνηστείαι ποιητικά, μνηστείαι με ειδύλλια,
με αίματηράς τραγωδίας.*

'Αλλ' ή ποιητικότης, τὸ ιδεώδες τοῦ ἀρραβῶνος, ἀπαντᾷ εἰς τὴν μεσημβρινὴν Εὐρώπην.

Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ὠραίαν Ἰσπανικὴν πόλιν Σεβίλλαν.

Γλυκύτες κλίματος, αἰθριος οὐρανός, σπατάλη χρωμάτων και ἀρωμάτων ἀνθέων ἀποτελοῦν ὠραιότατην εἰκόνα.

Μέσα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ προβάλλει ἓνα περίκομπο μπαλκόνι, ποιητικώτατον μετὰ τὴν ἀφθονίαν τῆς πρασινάδας του, ἐξάισιον, ὠραϊον, ἀπολαυστικόν.

Πίσω ἀπὸ τὸ σιγανὰ ἀνοιγόμενον παράθυρον, βλέπει κανεὶς δύο κατὰμαυρα ἀμυγδαλωτὰ μάτια, τὰ ὅποια στολίζουν μελαγχροινὸ, γοητευτικώτατο προσωπάκι, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον ἀνθεὶ θωπευτικώτατο χαμόγελο, μετὰ περισσὴν χάριν.

Εἶναι ἀνήσυχο και προσηλώνει τὸ γυαλιστερό βλέμμα του κάπου, εἰς ἓν ἐκεῖ σημεῖον.

'Ακούεται περιπαθὴς ἤχος κιθάρας, ἓν συνοδεία γλυκείας μεταλλικῆς φωνῆς.

Εἶναι ὁ μνηστήρ τῆς ὠραίας Σεβιλλιανῆς, χάριν τῆς ὁποίας τονίζει τὴν μελωδικὴν σερενάδαν του.

Μετ' ὀλίγον εὐρίσκειται ὁ ἓνας πλησίον τοῦ ἄλλου, ἐρωτικώτατα ἐνηγκαλισμένοι, πλήρες πάθους καθ' ὅλα ειδύλλιον . . .

'Αλλά, φεῦ! . . .

Πολλάκις παραμονεύει ἀντίζηλος ἐραστὴς και ἐκεῖ, εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἢ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς σελήνης, μία μαχαιριά τοῦ ἀντιζήλου διακόπτει τὸ ειδύλλιον και τὸ μεταβάλλει εἰς φονικὴν, αἵματοβρογμένην τραγωδίαν.

Ὁ Στάνδελ, εἰς τὰς «Περιηγήσεις του ἀνὰ τὴν Ἰβηρικὴν», διηγείται τὸ ἐξῆς σχετικόν :

Νεαρὸς Σεβιλλιανὸς ἠγάπησεν ἔμμανῶς τὴν πλουσίαν και ὠραίαν κόρην Ματθίλδην Καλίνο.

Οἱ γονεῖς περιεφρόνησαν τὸν ἔρωτα τοῦ πτωχοῦ ἐρωμένου τῆς και ἀπεφάσισαν διὰ τοῦτο νὰ τὴν δώσουν εἰς ἄλλον πλούσιον γαμβρόν.

Ὁ γάμος ἐτελέσθη μεγαλοπρεπέστατα, καθ' ἣν δὲ στιγμὴν οἱ νεόνυμφοι εἰσῆλθον μόνοι εἰς τὸν κοιτῶνά των, ἐμφανίζονται ὀπισθεν παραπετάσματος ὁ περιφρονηθεὶς ἐραστὴς και μετὰ δύο ἀστραπιαῖα μαχαιρώματα φονεύει και τοὺς δύο, τελευταῖον δὲ ἀσπάζεται τὴν ἐκπνεύσαν ἐρωμένην του και αὐτοκτονεῖ.

Μνηστείαι εἰκοσιπενταετείς.

Πρωτάκουστα πράγματα.

Εἰς τὰ βορειότερα τῆς Εὐρώπης, δηλαδὴ πρὸς τὴν Λαπωνίαν, ὁ ἀρραβὼν διαρκεῖ τοῖλάχιστον εἰκοσι πέντε ὀλόκληρα ἔτη.

Ὁ περιηγηθεὶς τὰ μέρη ἐκεῖνα Ταῖν, εἰς ταξειδιωτικὰς του ἀναμνήσεις, διηγείται, ὅτι παρευρέθη εἰς γάμον, τοῦ ὁποίου προσηγήθη ἀρραβῶν, διαρκείας εἰκοσι πέντε ἔτων.

Ἡ νύμφη ἦτο 45 ἔτων και ὁ γαμβρὸς ἐξηκοντούτης.

Τὸ ἴδιον συμβαίνει και εἰς τὴν Ρωσικὴν Λιβωνίαν, πρὸς τὴν Βαλτικὴν.

Και πάλιν ὁ Ταῖν διηγείται, ὅτι ἐγνώρισε νεαρὸν ἐπιστήμονα, ὁ ὁποῖος ἠγάπησε θελκτικώτατην Λιβανίδα και διὰ τὴν ὁποίαν ἐνώπιον τῶν γονέων τῆς ὑπεσχέθη νὰ περιμεῖνουν εἰκοσι πέντε ὀλόκληρα ἔτη διὰ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ σύζυγον.

Θὰ ἐπεθυμούσαμεν ὁμοῦς ὁ Ταῖν νὰ μᾶς πληροφορήσῃ και τὸ πῶς κανονίζεται ὁ βίος και αἱ σχέσεις τῆς περιέργου αὐτῆς εἰκοσιπενταετοῦς μνηστείας.

Θρύλλοι και παραδόσεις. — Τερπνὰ ἐπιμύθια και διδακτικὰ συμπεράσματα.

Οἱ Γερμανοὶ και ἄλλοι βορειοὶ λαοὶ ἔχουν διαπλάσει μύθους θρύλλους και ἀπείρους ὠραίας περιέργους παραδόσεις.

Κόρη μυλωθροῦ εἰς τὴν Ρότερδαμ τῆς Ὀλλανδίας ἐφημίζετο διὰ τὴν σπανίαν καλλονὴν τῆς και διὰ τοῦτο, ὅλοι εἰς τὸν μύλον τῆς προτιμοῦσαν νὰ ἀλέσουν τὸ ἀλεύρι των.

Ἡ φήμη τῆς καλλονῆς τῆς ἔφθασε μέχρις ἑνὸς μυθικοῦ παλαιοῦ, τοῦ ὁποίου δοξασμένο βασιλόπουλο τὴν ἠγάπησε και ἐκεῖνη ἠγάπησεν αὐτό.

Ὁ πατήρ τῆς, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸν ἔρωτά τῆς, τὴν ἐπρότεινε ἀρραβῶνα μετὰ ἓνα ἄλλο ἄξιο, ἀλλὰ πτωχὸ παλληκάρι.

Ἡ κόρη ἓνα βράδυ παρακαλεῖ τὸν πνέοντα τὴν ὄραν ἐκεῖνην δυνατὸν ἄνεμον νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν προτεινόμενον πτωχὸν μνηστήρα.

Ὁ ἄνεμος τὴν λυπεῖται και, ἀνατρέψας τὸ πλοῖον, μετὰ τὸ ὅποιον ἦροτο ὁ μνηστήρ, πνίγει αὐτὸν εἰς τὰ κύματα τῆς Βορείου θαλάσσης.

Ἐκτοτε ὁμοῦς ὁ ἄνεμος τὴν ἠγάπησε ζηλοτυπώτατα και κάθε πρωτὶ, ὡς δεῖγμα τῆς ἀγάπης του ἔρριπτε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ὠραιότατα ἀνθη και ἐγέμιζε τὸν μύλον μετὰ μεθυστικὰς ἄλλας εὐωδίας.

Ἐνα βράδυ, τὸ βασιλόπουλο τὴν συνήνησε κάτω ἀπὸ τὰς πτέρυγας τοῦ μύλου.

Τὴν ἐσφυκαγκάλιασε και τὴν ἐφίλησε γλυκύτατα.

Ὁ ἄνεμος, ἐκδικούμενος τὴν ἀπιστίαν τῆς ταύτης, περιέπλεξε και τοὺς δύο εἰς τὰς πτέρυγας τοῦ μύλου και τοὺς ἐσκότωσε μετὰ τὴν ἱλιγγιώδη στροφὴν αὐτῶν.

Σώζονται μέχρι σήμερον τὰ εἰρεπία τοῦ μύλου τούτου και εἰς αὐτὰ προσερχόμενοι οἱ μνηστευόμενοι Ὀλλανδοὶ καταθέτουν ὠραία ἀνθη και ὀρχίζονται πλῆθιν και ἀφοσίωσιν, εἰδεμὴ τραγικὸν τέλος, ὅποιο ἐπαθε τὸ βασιλόπουλο και ἡ ὠραία, ἢ ἐρωτότροπος μυλωθρός.

Παραδόσεις και θρύλλους ἐπίσης ὠραίας ἔχουν και οἱ Γερμανοὶ.

Μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρεται και ἡ ἐξῆς :

Ὁραία και πλουσιωτάτη Γερμανὶς ὑπερηφανεύετο διὰ τὸ πλῆθος τῶν θαυμαστῶν τῆς.

Εἰς ὅλους ὑπέσχετο ἔρωτα, ἀλλ' εἰς οὐδένα ἐδίδε προτίμησιν.

Ἐπὶ τέλους προεκήρυξεν, ὅτι θὰ ἐλάμβανε σύζυγον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ ἀνέβαινε ἐφιππος μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ ἀποτομωτάτου βράχου Κνάστ, κάτωθεν τοῦ ὁποίου ἐκτείνεται χαινουσα ἄβυσσος.

Μόνον δύο ἀδελφοὶ, τρελλοὶ ἀπὸ ἀγάπην, ἐδοκίμασαν τὴν ἐπικίνδυνον αὐτὴν ἀνάβασιν, ἀλλὰ και οἱ δύο κατεκρημνίσθησαν και ἐχάθησαν εἰς τὴν φοβεράν ἄβυσσον.

Ἡ ὠραία Γερμανὶς ὑπερηφανεύθη διὰ τὴν διπλὴν αὐτὴν, χάριν τῆς ἀγάπης τῆς, θυσίαν.

Ἐπέρασεν ἀρκετὸς καιρὸς, ὅταν μίαν ἡμέραν, ἓνα ἐξόχος ὠραῖο παλληκάρι ζητεῖ τὸν ἔρωτά τῆς, ἔτοιμο και αὐτὸ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἐπικίνδυνον ἀνάβασιν.

Ἡ ὑπερήφανος Γερμανὶς ἠσθάνθη σφοδρότατον

ἔρωτα πρὸς τὸ θαυμάσιο και γενναῖο παλληκάρι, ἀφοσιωμένη εἰς αὐτό και ἂν ἀκόμη δὲν ἤθελε νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν του εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Κνάστ.

'Αλλ' ἐκεῖνο δὲν τὴν ἤκουσε και ἐξετέλεσε τὴν ἀνάβασιν, μετὰ λαμπρὰν ἐπιτυχίαν.

Τρελλὴ ἀπὸ ἀγάπην, τρέχει μετὰ ἀνοικτὰς ἀγκάλας νὰ δεχθῇ τὸ ἀγαπημένο τολμηρὸ παλληκάρι.

'Αλλ' ἐκεῖνο ὑπερήφανο τὴν ἀπώθει.

— Στάσου, τῆς λέγει ψυχρότατα. Ἐσκότωσες τὰ δύο μου ἀδέλφια, ἤλθαι νὰ τὰ ἐκδικηθῶ. Τὸ κατώρθωσα. Δὲν θέλω περισσότερον, περιφρονῶ τὴν ἀγάπην σου.

Δὲν ὑπέφερε τὴν περιφρόνησιν και αὐτοστιγμὴ ἐπεσε νεκρά.

Τόσον οἱ Ὀλλανδοὶ, ὅσον και οἱ Γερμανοὶ ἔχουν ἀποδώσει εἰς τὸ ἐπιμύθιον και τῶν δύο τούτων παραδόσεων μεγίστην σημασίαν και ἐπ' αὐτῶν ὡς ἐξῆς σκέπτονται :

« Δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν τίποτε ὑπὲρ τῆς δυνάμεως μας, διότι τότε ἀσφαλῶς ἀπαντῶμεν τὴν ἀποτυχίαν και τὴν ἀπογοήτευσιν.

» Ἡ εὐτυχία συχνὰ περνᾷ πολὺ πλησίον μας, ἀλλ' ἂν δὲν κατορθώσωμεν νὰ τὴν κρατήσωμεν φεύγει, διὰ νὰ μὴ ἐπανέλθῃ πλέον.

» Καὶ ἡ εὐτυχία αὐτὴ δὲν εὐρίσκειται, οὔτε εἰς τὰ μυθικὰ παλῖτια, οὔτε εἰς τὰ σύννεφα και τὰ ἄλλα ὑπερκόσμια.

» Ἀρκεῖ και πτωχικὴ ἀκόμη καλύβη διὰ νὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἰδεώδη εὐτυχίαν, ὅταν βεβαίως τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν τὴν στολίξῃ ἀγάπη, ἀμοιβαίότης, εὐλακρίεια, ἀφοσίωσις.

» Ταύτην εὐτυχίαν τὴν σέβονται ὅλοι και αὐταὶ αἱ πλέον τρομακτικαὶ βιωτικαὶ καταγίγδες.

ΑΝΑΣΤ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

"ΗΛΙΟΣ,"

ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΪΑΣ

Ἐν Λονδίῳ τὸ 1710.

Ἰδρυθεῖσα ἐγκατεστημένη ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ 1838.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ

κατὰ τὴν 31 Δεκ. 1911
Λ. ΣΤ. 3,254,037

Ἡ Ἐταιρεία «Ἡλιος», ἐγκατασταθεῖσα ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπὸ 55 ἐτῶν, εἶναι ἡ ἀρχαιότερα τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ἐταιρειῶν τοῦ κόσμου, γνωστοτάτη διὰ τὴν εὐθύνητά τῆς και τὴν προθυμίαν, μετ' ἣς κανονίζει τὰς ἀποζημιώσεις.

Γενικὸς Πράκτωρ διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν :

J. C. THOMSON

Α' πάτωμα, ἀρ. 3-4, Νουραδουγκιὰν χάν, ὁδὸς Βοεβόδα, 7 — Γαλατᾶ.

**Η ΑΝΩΝΥΜΟΣ
ΟΘΩΜΑΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ**

πρόκειται νὰ ἐκδώσῃ ὁσονούπω και νὰ διανείμῃ δωρεὰν

15,000 ἀντίτυπα

*ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΑΥΤΗΣ,
περιέχοντος τὰ ὀνόματα και τοὺς*

τηλεφωνικοὺς ἀριθμοὺς τῶν συνδρομητῶν αὐτῆς.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν, σχετικὴν πρὸς τὸς τιμὰς τῶν καταχωρηθησομένων ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ τούτῳ ἀγγελιῶν, ἀπευθυντέον πρὸς τὸν

Ἐμπορικὸν Διευθυντὴν

ΤΗΣ ΑΝΩΝΥΜΟΥ

ΟΘΩΜΑΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΤΩΝ ΤΗΛΕΦΩΝΩΝ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ

Ἄδαλετ Χάν, Γαλατᾶ.

(Προσωρινὰ Γραφεῖα).

ΣΕΛΙΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΜΕΛΛΟΝΥΜΦΟΝ

Ἀγαπημένη μου,

Τὰς παραμονὰς τοῦ γάμου σου σὲ βλέπω νὰ εἶσαι ἀπληρολημένη. Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἔως τὸ βραδὺ φροντίζεις διὰ τὰ φορέματα τῆς γαμηλίου τελετῆς, τῶν ὑποδοχῶν, τῶν ἐπισκέψεων, σκέπτεσαι καὶ τὰ παραμικρότερα πράγματα, ἐπιμελεῖσαι τὴν τακτοποίησιν τῶν αἰθουσῶν σου καὶ καταρτίζεις τὸν κατάλογον τῶν προσκεκλημένων σου. Ἔχεις, ἀλήθεια, τόσα νὰ σκεφθῆς! τόσα πολλά, ὥστε καὶ τὸν ὕπνον σου ἀκόμη ὀλιγόστευες καὶ τὰ γεύματά σου εἶναι περιορισμένα. Ἀλλὰ παρατηρῶ, ὅτι ὅσα σκέπτεσαι, δὲν φθάνουν μακρότερα ἀπὸ τὰς τελετὰς, ἀπὸ τὰς κοινωνικὰς ὑποχρεώσεις καὶ ἀπὸ τὴν φαινομενικὴν ἐπίδειξιν. Ἐν τούτοις, ὁ βίος δὲν εἶναι μόνον αὐτὰ, καὶ ἡ εὐτυχία του δὲν στηρίζεται ἐπὶ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς καλῆς διοργανώσεώς των.

Δι' αὐτό, ἐνῶ βάζεις τὴν τελευταίαν βελονίαν εἰς τὸ ἐργόχειρον, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ στολίσης τὸν νυμφικὸν σου θάλαμον, σκέψου καὶ διὰ κάτι ἄλλο, πολὺ σπουδαιότερον: διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ συζύγου σου, ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἰδική σου εὐτυχία.

Ἔχεις μεγάλην ἀποστολὴν καὶ πολὺ μεγάλην εὐθύνας· ἀλλ' ἄς μὴ σὲ τρομάξουν αὐτὰ, διότι ἔχεις, σὺ ἡ μικρά, ἡ μινιόν, μέσα εἰς τὴν ψυχὴν σου ὅλην τὴν δύναμιν νὰ τὰ ἐκπληρώσῃς.

Ὅταν ὁ ἄνδρας σου, κουρασμένος ἀπὸ ζωὴν, συντετριμμένος ἀπὸ τὸν ἀγῶνα, γύρη ἀνίσχυρος καὶ ἐξηντημένος στὴν ἀγκαλιά σου, ἡ ἀγάπη σου, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡ φωτισμένη διάνοιά σου, πρέπει νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ, νὰ τὸν καθοδηγῇ, νὰ τὸν διευθύνῃ. Πρόσεξε ὅμως πολὺ εἰς αὐτό. Πολλοὶ ἐπιχειροῦσι νὰ διευθύνωσι τοὺς συζύγους των, ἀλλ' ἀπέτυχον καὶ ὁ βίος των ὑπῆρξε μαρτύριον. Κάποιος εἶπεν: «Ἐκεῖνο τὸ χέρι διευθύνει καλλίτερον, τὸ ὁποῖον εἶναι τόσον ἑλαφρόν, ὥστε ἀμφιβάλλει κἀνεὶς ἂν ὑπάρχῃ». Ὁ σύζυγός σου, ὅσον δήποτε καλός, εἶναι πρὸ παντὸς ἄνδρας — καὶ πρέπει νὰ εἶναι — ἔχει λοιπὸν τὸν ἐγωισμόν του. Μὴ θελήσῃς νὰ τὸν θίξῃς· ἀλλοίμονον! θὰ τὸν πικράνῃς καὶ θὰ ἐννοήσῃς καὶ σὺ πολὺ πικρὰς συνεπειὰς. Ἡ γλυκύτης λοιπὸν ἄς συνοδεύῃ τὰ λόγια σου, τὰς συμβουλὰς, τὴν ἐνθάρρουνσιν.

Ὁ ἄνδρας σου εἶναι ἡ ἰσχὺς, εἶναι ὅ,τι ὁ ἀτμός, ὁ ὁποῖος κινεῖ τοὺς κολοσσούς τῶν μηχανῶν καὶ τὰ ὑπερωκεάνεια. Σὺ εἶσαι ἐν

μικρόν, μικρούτσικο ἐλατήριο τῆς ὅλης μηχανῆς. Πόσον εἶναι ἀδιόρατον! καὶ ὅμως, ὅταν δὲν λειτουργῇ τοῦτο καλῶς, ἡ δύναμις τῶν ἀτμῶν σκορπίζεται ματαίως ἢ καταστρέφει. Διὰ νὰ εἰμπορῆς νὰ χρησιμοποιῆς τὴν δύναμιν τοῦ ἀνδρός σου πρὸς τὸ καλόν, προσπάθησε ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν νὰ τοῦ κερδίσῃς διὰ τῶν ψυχικῶν ἀρετῶν σου τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην του. Τὸ ἐπέτυχες; τὸ μεγαλειότερον μέρος τῆς ἐπιτυχίας ἔχει ἐξασφαλισθῆ.

Εἰς ὁποιονδήποτε ἐπάγγελμα καὶ ἂν ἀνήκῃ ὁ σύζυγός σου, ἡ καλωσύνη σου καὶ ἡ γλυκειά σου καὶ τρυφερά ἐπιβολὴ ἔχει νὰ δράσῃ. Ἄν εἶναι ἔμπορος ἢ βιομήχανος, τόνισέ του τὰς καλλιτέρας ἰδέας τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς φιλανθρωπίας· ἂν εἶναι ὑπάλληλος, ἐνθάρρυνέ τον εἰς τὴν τιμίαν καὶ ἐνδελεχῆ ἐργασίαν· ἂν εἶναι καλλιτέχνης, ἢ ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων, ἔμπνευσέ τον, ὥστε νὰ δημιουργῇ ἔργα εὐγενῆ καὶ ὠραία. Μ' ἓνα λόγον: ἔσο ἡ ἀφοσίωσις, ἡ καλωσύνη, ἡ γλυκύτης, ἡ ἐνθάρρουνσις καὶ ἡ ἔμπνευσις εἰς τὸν ἄνδρα σου. Τὸ δῶρον, τὸ ὁποῖον σοῦ ἐχάρισε προχθές, θὰ ἔλθῃ ἡμέρα ποῦ θὰ χάσῃ τὴν λάμψιν του καὶ τὴν στερεότητά του. Μὰ ἡ ἐκτίμησις καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ σὲ περιβάλλῃ, θὰ εἶναι παντοτεινὴ καὶ θ' ἀποτελῇ τὴν ἀληθινὴν σου εὐτυχίαν καὶ ἱκανοποίησιν.

Σὲ φιλῶ

Ἀθηναῖς P.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΩΝ

Πολλὰ καταστήματα κατ' αὐτὰς ἐπιδεικνύουσι συλλογὰς ἀσπρορρούχων· ἄς εἰπώμεν δύο λόγια περὶ αὐτῶν. Ἐν πρώτοις τὰ ἑσωτερικὰ ὑποκάμισα ἔχουν κάπως ἀλλάξει. Εἶναι κοντά, δὲν κατέρχονται κάτω τοῦ γόνατος, εἶναι δὲ μᾶλλον στενά, ὥστε νὰ μὴ ἀποτελοῦν αἱ πτυχαὶ των ὄγκος περὶ τὴν μέσην· ἄς μὴ λησμονῶμεν, ἄλλως τε, ὅτι ἡ σημερινὴ αἰσθητικὴ δὲν μᾶς ἐπιτρέπει τοιαύτας γραμμὰς.

Τὸ ἔτος τοῦτο ἡ κομπινεζὸν-πανταλὸν τείνει ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ κάς-κορσὲ καὶ τὸ ζυπόν, τὸ ὁποῖον ὅμως προσπαθεῖ νὰ ἐπανέλθῃ. Τὰ κομπιναιζὸν συνήθως γαρνιρίζονται μὲ ἀντρετέ, ταντέλλες καὶ κεντήματα.

Αἱ νυκτικαὶ εἶναι ποικιλώταται, συνήθως ὅμως ἔχουν λαιμὸν ντεκολτέ καὶ τὰ μανίκια των φθάνουν μέχρι τοῦ ἀγκῶνος. Εἶναι δὲ κομψόταται.

Εἰς νεωτερισμὸς ἀξιοσημείωτος εἶναι νυκτικὰ ἀπὸ κρεπὸν ἐκ λευκοῦ κοτὸν καὶ περιλαίμιον καὶ ρεβέρ τῶν μανικίων ἀπὸ χρωματιστὸν λινόν. Ὁ νεωτερισμὸς αὐτὸς εἶναι ὠραῖος καὶ ἐν ταῦτῳ πρακτικὸς, διότι τὸ κρεπὸν ἐκ κοτὸν δὲν ρυτιδοῦται ἐκ τῆς χρήσεως καὶ εἶναι ἀπληλαγμένη σιδηρώματος.

ΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Τὰ ἐπανωφόρια ἑφέτος εἶναι ἡ ἀπόλαυσις τῶν κυριῶν. Εἶναι κομψότατα καὶ εὐγγραμμά. Δὲν εἶναι πολὺ μακρὰ, ἀφίνουν δὲ κάτωθεν νὰ φαίνεται τὸ φόρεμα εἰς μίαν σπιθαμὴν· δὲν εἶναι φαρδεῖά, πίπτουσι μὲ εὐθείας γραμμὰς. Ἐλαφρῶς σταυρόνονται ἔμπρὸς καὶ κομβόνονται μ' ἓν κομβίον, δύο τὸ πολὺ. Εἰς τὸ περιλαίμιον καὶ εἰς τὰ μανίκια συνηθίζονται γουναρικά. Μερικαὶ κυρίαὶ τὰ προτιμῶσι χωρὶς γουναρικόν, ὁπότε τὰ ἐπανωφόρια αὐτὰ εἰμποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ κατὰ τὸ ἔαρ.

Τὰ ἐπανωφόρια αὐτὰ γίνονται ἀπὸ ρατὴν μπλέ, μαύρην ἢ καὶ κόκκινην, ἀναλόγως τοῦ μέρους ὅπου προορίζονται· τῶν ἐπισκέψεων γίνονται ἀπὸ μπροσὲ μπλέ ἢ μαῦρο μὲ φόδρα χρωματιστή. Τὸ κόψιμον τῶν ἐπανωφοριῶν αὐτῶν, ἂν καὶ φαίνεται ἀπλοῦν, εἶναι δυσκολώτατον καὶ μόνον ἐπιτήδειοι ράπτριαι τὸ ἐπιτυγχάνουσι, διότι ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ κόψιμον καὶ μόνον σχεδὸν ἐξαρτᾶται ἡ χάρις καὶ ἡ ἀπλότης των.

Διὰ τὰς δεσποινίδας τὰ μαντῶ εἶναι σχεδὸν τὰ ἴδια, ἀλλ' ἡ ζώνη καὶ ἡ γαρνιτούρα τοῦ λαιμοῦ μετριάζουσι τὸ αὐστηρόν καὶ δίδουσι κάποιαν νεανικὴν χάριν εἰς αὐτό.

ΤΑ ΤΣΑΝΤΑΚΙΑ

Τὰ τσαντάκια ἐξελίσσονται. Ἀφοῦ τὰ εἶχαμεν πέρυσι μὲ μακρὰ κορδόνια, ἔπειτα κατηγορήθη τὸ σύστημα αὐτὸ καὶ ἀντικατεστάθη μὲ φαρδεῖαν καὶ κοντὴν δερματίνην λωρίδα, ἐκ τῆς ὁποίας τὰ κρατῶμεν. Ἀλλ' ἐκτὸς αὐτοῦ ἠλλάξε καὶ τὸ σχῆμά των. Τώρα συνειθίζονται στρογγυλά, ὁμοιάζουν σχεδὸν μὲ πιάτα, κλείουν μὲ μεταλλικὴν σοῦστα καὶ εἰς τὸ πλάι, περασμένη εἰς δακτύλιον μίαν μακρὰ λωρίδα ἀπὸ κορδέλλα ἢ δέρμα μαλακό, χρησιμεῦον διὰ νὰ περνᾶται εἰς τὸ χέρι.

Διὰ τὴν ἐσπέραν τὰ τσαντάκια ἀπὸ μεταξωτὸ μπροσὲ ἢ βελούρο περιλὲ διατηροῦν τὰς συμπαθείας τῶν κυριῶν τοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου.

ΙΑΝΘΗ

«ΑΓΘΡΑ ΚΑΡΑΚΙΘΙ»

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ

Κεντρικὸν κατάστημα: Γαλατᾶ, πλατεῖα Τοῦνελ.

Ἐποκαταστήματα: Πλατεῖα Καράκιοι, 23 καὶ 42

ΑΠΟΘΗΚΗ ὑποκαμίσων, λαιμοδετῶν, μανικετίων, περικνημίδων, εἰδῶν μυρμηκίας, χειροκτίων ἐκ δέρματος καὶ διαφανῶν. Καπνοθήκαι, χρηματοφυλάκια, ἀσπρόρρουχα κυριῶν καὶ κυριῶν, φλανέλλαι ἐξ ἀγνοῦ μαλλίου καὶ χρωματισταί, μανδήλια καὶ διάφορα ἄλλα εἶδη.

Sauveteur

Ο λαός υποδεχόμενος τὸ νέον Ἐπιτελεῖον παρὰ τὴν Ἐπιτελεῖον Πύλιν.

Ο ΕΡΩΣ ΜΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ

Ἡ κ. Λαοδίκη Πλωτίνου ἀφῆκε τὸ ἀνάγνωσμά της, ἀφῆρεσε τὰ ὀμματόυλιά της καὶ ἔτριψεν ὀλίγον τὰ κουρασθέντα της βλέφαρα.

Ὁ λαμπτήρ, ὑπὸ τὸ πρᾶσινον ἀνακαμψιφωτόν του, ἀσθενῆς διέχεε φῶς ἐν τῷ εὐρυχώρῳ καὶ ὑψηλῷ δωματίῳ, τὴν σκιάν τοῦ ὁποίου ηὔξανεν ἔτι μᾶλλον τὸ βαθὺ χρῶμα τῆς ἐπιστροφῆς τῶν τοίχων καὶ τῶν ἐδρῶν.

Τὸ κομψὸν τετράγωνον γραφεῖον, τὸ μέγα κλειδοκῦμβalon, αἱ δύο πτέρυγες τῆς βιβλιοθήκης, τὰ βαρῆα πλαίσια τῶν εἰκονογραφιῶν, ἄπαντα ἐκ πολυτίμου καὶ εὐόδου ξύλου, μὲ ὠραίας ἀλλ’ ἐφθαρμένας εἰς τὰ πλεῖστα αὐτῶν μέρη γλυφάς, διηγοῦντο τὴν εὐμάρειαν παρελθόντων χρόνων.

Ἡ οἰκία εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς Μεγάλῃς τοῦ Πέραν ὁδοῦ. Τριώροφος, γωνιαία, ἀνευ ἐξωστῶν, μὲ δύο εἰσόδους, μὲ ὑψηλὰ καμπυλωτὰ παράθυρα ἐκ πολυχρῶμων ὑαλοπινάκων, μὲ ὠραία ἐπὶ τῶν προσόψεων ἀνάγλυφα ἐξ ὑπογαλάνου μαρμάρου, ἐπεβάλλετο διὰ τοῦ ὄγκου καὶ τῆς αὐστηρᾶς τῆς κομψότητος.

Ἀλλὰ τὰ αἰωνίως κλειστὰ σιδηρᾶ παραθυρόφυλλα τοῦ ἀνωτέρου ὀρόφου καὶ ὅλης τῆς δεξιᾶς πρὸς τὴν πλαγίαν ὁδὸν πτέρυγος, ἰδίως δὲ αἱ ἐπὶ τῶν ἐρεισμάτων τῶν παραθύρων ἐκτισμένοι δύο ἢ τρεῖς φωλεαὶ χελιδόνων, προδίδουσιν, ὅτι τὰ δωμάτια ἐκεῖνα ἀπὸ πολλοῦ δὲν ἀνοίγονται καὶ δὲν εὐρίσκονται εἰς χρῆσιν. Καὶ αὕτη ἀκόμη ἢ ἐπὶ τῆς κυρίας προσόψεως εἰσόδος σπανιώτατα μόνον ἀνοίγεται, τῶν οἰκοδεσποτῶν προτιμώντων ναυλίζωνται ἀπὸ τῆς παραπλεύρου θύρας.

Ἡ κ. Λαοδίκη ἠγέρθη ἐκ τοῦ ἀνακλίντρον της καὶ μετέβη νάναδαυλίση τὸ πῦρ τῆς ἐστίας καὶ νὰ ρίψη καὶ ἄλλους γαιάνθρακας. Ἐκ τῆς ἐστίας, τότε, ἀνεδόθη ζωηρὰ ὑπέρυθρος λάμψις, φωτίσασα τὸ ἐν τῇ σκιᾷ εὐρισκόμενον πρόσωπόν της.

Ἦτο γυνὴ πενήκοντα περίπου ἢ πενηκονταπέντε εἰῶν, ὑψηλή, καλλίσωμος, μὲ μεγαλοπρεπῆς παράστημα, ἐλαφρῶς κεκυρωμένον, μὲ κόμην μισοπόλιον, μὲ χαρακτηριστικὰ ζωηρὰ ἀκόμη καὶ ὑπενδυμίζοντα ὠραία νεότητα. Ἰδίως ἐφημίζετο διὰ τὴν πλαστικότητα τῶν χειρῶν καὶ τοῦ λαμποῦ,

πράγματα, διὰ τὰ ὁποῖα καὶ σήμερον ἀκόμη ἠδύνατο νὰ ὑπερηφανεύηται.

Ἐφόρει μαύρην, μετὰ μακρᾶς οὐρᾶς, ἐσθῆτα, λυτὴν περὶ τὴν ὀσφὺν καὶ μὲ λαμπρὰ τρίχαπτα ἐπὶ τοῦ θώρακος καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν. Τὸ βάδισμά της καὶ αἱ κινήσεις τοῦ σώματός της, μεμετρημένα καὶ σοβαρὰ, ἐνεῖχον πολὺ μεγαλεῖον καὶ πολλὴν ἀξιοπρέπειαν. Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον, πρῶτιστα, δὲν διελάνθανε τὴν προσοχὴν, καὶ ἰδίως ὅταν ἦτο μόνη, ἦτο μία ἔκφρασις ὑψίστης ὑπομονητικότητος καὶ γενναιοψυχου ἐγκαρτερήσεως καὶ ἀντοχῆς γυναικῶς καθ’ ὅλα τὰ φαινόμενα πασχούσης καὶ ταλαιπωρουμένης, τῆς ὁποίας ἡ ψυχὴ κατέχεται διαρκῶς ὑπὸ μιᾶς θλίψεως καὶ μιᾶς ἀνησυχίας, τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν θέλει, δὲν ἐννοεῖ νὰ φανερώσῃ.

Τὸ ὄρολόγιον τοῦ διαδρόμου ἐσήμανε τρίτην καὶ ἡμίσειαν μεταμεσονύκτιον ὥραν καί, συγχρόνως, ἐν ὄχημα ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας, τῆς ὁποίας ὁ κώδων ἀντήχησεν ἐν τῇ αὐλῇ.

Μετ’ ὀλίγον, ἡ θύρα τοῦ δωματίου της ἠνοιχθῆ ἀθορύβως καὶ μία κεφαλὴ νεάνιδος ἐπρόβαλε καὶ ἀπεσύρθη πάλιν.

Ἡ κ. Λαοδίκη προέβη πρὸς αὐτήν :

— Σὺ εἶσαι, Ρόδεια ; Ἐμβα, κόρη μου. Δὲν κοιμοῦμαι. Σὲ περιμένω.

Ἡ νεάνις εἰσῆλθεν. Ἦτο κόρη εἴκοσιν ἕως εἰκοσιδύο ἐτῶν, ξανθὴ, ἀλλὰ μὲ χαρακτηριστικὰ μελαγχροινῆς. Ἐφερεν ἐνδυμασίαν ἐσπερίδος : ροδόχρουν μεταξωτὴν ἔξωμον ἐσθῆτα, χειρόκτια ἕως ἄνω τοῦ ἀγκῶνος, μεγάλην καμέλιαν πλαγίως παρὰ τὴν μασχάλην, ὠραίων ἐκ τριπλῆς σειρᾶς μαργαριτῶν περιδέραιον καὶ κτέναν ἐκ ρουβινίων, ἐν εἶδει διαδήματος, ἐπὶ τῆς κορυφῆς. Εὐσταλῆς καὶ αὐτῆ, μὲ θελκτικωτάτας γραμμὰς, μὲ λευκοτάτην ἐπιδερμίδα καὶ λάμποντας ὀφθαλμούς, ὁμοίαζε πολὺ τὴν μητέρα της, ἀφ’ ἧς διέφερε μόνον κατὰ τὸ χρῶμα τῆς κόμης.

— ὦ ! τί ζεστὰ εἶσθ’ ἐδῶ ! . . . — εἶπε, πλησιάζουσα πρὸς τὴν θερμάστραν καὶ τείνουσα πρὸς τὸ πῦρ τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖράς της. Κυριολεκτικῶς, μητέρα, ἐπαγώσαμεν ἕως ὅτου ἔλθωμεν.

- Δὲν εἶχες ἐπαναφόριον ;
- Εἶχα, ἀλλὰ δὲν μ’ ὠφέλησεν εἰς τίποτε.
- Ὁ ἀδελφός σου δὲν ἦλθε μαζὶ σου ;
- Μὲ συνώδευσεν ἕως ἐδῶ, καὶ ἔφυγε.
- Δὲν σοῦ εἶπε ποῦ ;
- Ὁχι. Δὲν τὸν ἠρώτησα . . .

Ἡ κ. Λαοδίκη κατέπνιξεν ἀνεπαίσθητον στεναγμὸν καὶ μετέστρεψε τὴν συνδιάλεξιν εἰς ἄλλο σημεῖον.

— Καὶ λοιπόν ; ἠρώτησε τὴν κόρην της. Πῶς ἐπέρασες ; Ἐμεινες εὐχαριστημένη ; Ἦτο πολὺς κόσμος.

Ἡ Ρόδεια ἔκαμε κίνημα ἀπολύτου καθ’ ὅλα ἱκανοποιήσεως.

— Ἀληθῆς καθ’ ὅλα μαγεῖα ! εἶπεν. Ἦτο κάτι τι, τὸ ὁποῖον δὲν περιγράφεται ἐν ταῖς λεπτομερείαις !

— Τὸ πιστεύω. Εἶνε τὸσον πλούσιοι ! . . .

— Μόνον πλούσιοι ; . . . Πλουσιώτατοι ! . . . Ἐκατομμυριοῦχοι ! . . . Τί πολυτέλεια ! . . . Νὰ ἔβλεpes, μητέρα ! . . . Καὶ τί κόσμος ! . . . Τέλος πάντων, ἦτο θαυμάσιον ! μία ἐπιτυχία πλήρης ! . . .

— Καὶ σὺ ; πῶς δισκέδασες ; Σ’ ἐχόρευσεν ὁ ἀδελφός σου ;

— Μ’ ἐχόρευσε κ’ ἐκεῖνος . . . Κατὰ τὸ πλεῖστον ὅμως μ’ ἐχόρευσεν ὁ Κυπάριστος . . .

ὦ ! ἦτο πολὺ περιποιητικὸς, ἀπόψε ! πολὺ χαριτωμένος, μὲ ὅλον του τὸ λυπηρὸν σωματικὸν ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον τὸν κάμνει, ἐνίοτε, τὸσον γελοῖον ! . . . Ἀλλ’ ἀδιάφορον ! μ’ ἔκαμαν καλὴν ἐντύπωσιν οἱ τρόποι του, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ λόγοι του.

Ἡ κ. Λαοδίκη παρετήρησε προσεκτικῶς τὴν κόρην της.

— Ἀληθῶς ! καὶ τί σοῦ εἶπε, παραδείγματος χάριν ;

— Μοῦ εἶπε πολλά . . ., ποῦ νὰ τὰ ἐνθυμηθῶ ἐν πρὸς ἐν ! . . . Καὶ ξεύρεις, μητέρα ; Νομίζω ὅτι λίαν προσεχῶς θὰ ἔχωμεν προτάσεις ἐκ μέρους του . . . Ἐγὼ τοῦλάχιστον, ἀπόψε ἐσχημάτισα τὴν πεποιθήσιν, ὅτι μὲ ἀγαπᾷ. Διῆλθεν ὅλην σχεδὸν τὴν ἐσπέραν πλησίον μου, μὲ ἠκολούθει κατὰ πόδας παντοῦ, δὲν τῷ διέφυγεν εὐκαιρία νὰ μὲ κολακεύσῃ . . .

Καί, ἐνῶ κατεγίνετο νάποβάλῃ τὴν κτέναν καὶ τὸ περιδέραιόν της καὶ τοποθετήσῃ αὐτὰ ἐντὸς τῆς θήκης τα ν, προσέθηκεν εὐθύς :

— Ποία εἶναι ἡ γνώμη σου, μητέρα ;

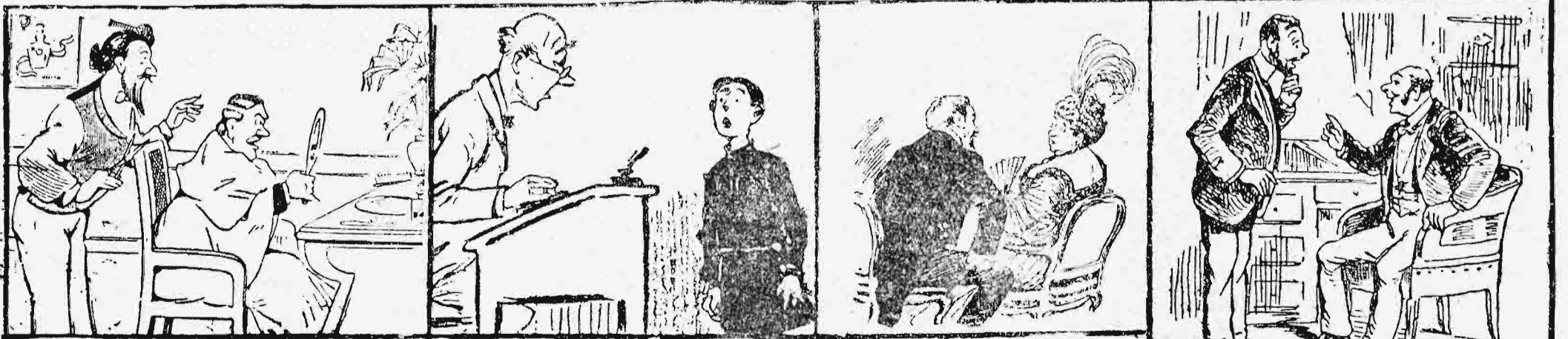
Τὸ δὲ ὕφος τῆς ἐρωτήσεώς της ἐνέφαινε τὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὴν ἀπάθειαν, ὅσην θὰ εἶχε πᾶσα ἄλλη ἐρώτησις ἐλαχίστου, μηδαμνοῦ ἐνδιαφέροντος.

Ἡ μήτηρ της, τὴν χεῖρα ἐρείδουσα ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς ἐστίας, τὴν παρετήρει μετ’ αὐξούσης περιεργείας καὶ ἐκπλήξεως :

— Ἐδῶ, κόρη μου, ἡ ἰδική μου γνώμη εἶναι ὅπως δευτερεύουσα. Ἡ ἰδική σου ἀπαιτεῖται πρῶτιστως.

— Ὁχι, σᾶς ἐρωτῶ περὶ τούτου, διότι πάντοτε ἐδείξατε προτίμησιν δι’ αὐτὸν τὸν νέον καί, εἰς πᾶσαν ἀφορμὴν, ἀνεπτύσσετε τὸν κατάλογον τῶν προτερημάτων του . . .

— Τὰ ὁποῖα, ἄλλως τε, δὲν ἀρνεῖσαι.

Εἰς τὸ κουρεῖον :
— Γιατί, ὅταν μὲ κουρεύῃς, μοῦ διηγείσαι πάντοτε τρομακτικὰς ἱστορίας ;
— Για νὰ σηκώνωνται αἱ τρίχες σας καὶ κουρεύωνται εὐκολότερα.

Ὁ διδάσκαλος πρὸς τὸν μαθητὴν :
— Πότε εἰσῆλθη ὁ Χριστιανισμὸς εἰς τὴν Ρωσίαν ;
— Τῷ 988.
— Πρὸ ἢ μετὰ Χριστόν ;
Κόκκαλο ὁ μαθητῆς.

Περὶ μιᾶς γραφοῦσης :
— Τί κάνει, ἀφ’ οὗτου ἔπανος πλέον νὰ εἶναι νέα ;
— Γράφει βιβλία.
— Μπὰ τοὺς καϊμένους !
— Τὴν καϊμένη θὰ φέλξεν αὐτῆς.
— Ὁχι, ἐννοῶ ἐκείνους ποὺ θὰ τὴν διαβάζουν.

— Αὐτὴ ἡ κόρη εἶναι καλὴ γιὰ σένα. Εἶναι κόρη μὲ πολλὰ προτερήματα.
— Μόνον αὐτὴν τὴν προῖκα ἔχει ;

— Τούναντιον ἀπόψε ἠδυνήθην νὰ τὰ ἐκτιμήσω κάλλιστα. Εἶναι νέος μὲ πολλὴν ἀξίαν! Τοῦτο εἶναι βέβαιον. Καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἐλάττωμά του, κάμνει τοιουτοτρόπως ὀλιγωτέραν αἴσθησιν.

Ἡ κ. Λαοδίκη ἔβλεπε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς θυγατρὸς τῆς καὶ περιέβαλεν αὐτὴν διὰ καλοκαγάρθου μειδιάματος.

— Καθὼς βλέπω, κόρη μου, εἶπεν, ἡ καρδιά σου ἀπόψε δὲν ἐπέστρεψε μαζὴ σου.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἔδειξε ποιὰν τινα ἀπορίαν.

— Τί ἐννοεῖς, μητέρα;

— Ἀπλουσιὰτα πράγματα: Εἶπες ὅτι ὁ Κυβάριστος σὲ ἀγαπᾷ.

— Εἶμαι βεβαία.

— Καὶ σὺ;

Ἡ νεαὶνις ἀπεσπᾶσθη ἡσύχως ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς μητρὸς τῆς.

— Ὡ! ἐγὼ . . ., ἐγὼ ὅμως δὲν δύναμαι νὰ εἶπω τὸ ἴδιον.

Ἐπὶ τοῖς λόγοις τούτοις ἡ κ. Λαοδίκη ἀνεσκήρτησεν ἀποτόμως. Τὸ βλέμμα τῆς ἀνέδωκεν ἔκφρασιν ἀλείρου φρίκης καὶ ἀγωνίας. Ἐλαβε τὰς χεῖρας τῆς κόρης τῆς καὶ ἐκράτησεν αὐτὰς μετὰ βίας καὶ δυνάμεως.

— Δὲν τὸν ἀγαπᾷς! . . . ἀνέκραξε. Καὶ θέλεις νὰ τὸν νυμφευθῆς! . . . Ὡ! Ρόδεια! κόρη μου! ποτὲ νὰ μὴ τὸ κάμῃς τοῦτο! μὲ ἀκούεις; Ποτέ! ποτέ!

Ἡ Ρόδεια ὠπισθοχώρησε κατάπληκτος.

— Ἀλλὰ διατί, μητέρα; Νομίζω, ὅτι δὲν θὰ εὐρωμεν καλλιτέραν εὐκαιρίαν . . . Προῖκα δὲν ἔχω . . . Εἶμαι λοιπὸν ὑποχρεωμένη νὰ συνάψω γάμον λογικῆς . . . Ἐπειτα δὲν ἀποκλείω τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν ἀγαπήσω εἰς τὸ μέλλον.

Ἡ κ. Λαοδίκη δὲν ἠθέλε νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς ἐνστάσεις τῆς κόρης τῆς.

— Ἐλπίζει πάντοτε εἰς μάτην ὁ ἐλπίζων εἰς τὸ μέλλον τοῦ ἔρωτος! . . . εἶπε. Πρόσεξε, Ρόδεια, τέκνον μου! πρόσεξε! φυλάξον καλῶς ἀπὸ τὸ παιγνίδιον τοῦτο! . . . Εἶναι παιγνίδιον τρομερόν, καταστρεπτικὸν παιγνίδιον, ὀπισθεν τοῦ ὁποῖου χαίνει ἡ ἄβυσσος τῆς δυστυχίας . . . Ρόδεια! φοβοῦ τὴν δυστυχίαν! μὴ θελήσῃς νὰ παίξῃς ποτὲ μὲ τὴν καρδίαν σου. Ἡ καρδιά δὲν γνωρίζει τὴν λογικὴν. Διὰ τοῦ χρήματος, διὰ τοῦ πλούτου, διὰ τῶν ἑκατομμυρίων, οὔτε πωλεῖται ποτε οὔτε ἀγοράζεται ἡ καρδιά τῆς γυναικός! . . . Φοβοῦ τὸ μέλλον! Μία κατεσπευσμένη καὶ ἀπερίσκεπτος ἀπόφασις συγκλονίζει πολλὰς ἐκ θεμελίων καὶ καταστρέφει οἶκον ὀλόκληρον . . .

*

Ἡ ἰσχυρὰ συγκίνησις, ἡ κατέχουσα αὐτὴν ἐνόσφ ὠμίλει, κατέληξεν εἰς σπαραξικάρδιον ὀδύνην, καὶ τὰ δάκρυα ἔρρευσαν ἀφθονα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Ἐρρήφθη βιαίως ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς καί, καλύψασα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν, ἔκλαυσε μετὰ λυγμῶν.

Ἡ Ρόδεια ἐτρόμαξε. Δὲν ἠγνόει τίποτε ἐκ τῆς αἰφνιδίας ταύτης συγκινήσεως τῆς μητρὸς τῆς. Ἐκράτησεν αὐτὴν σφιγκτὰ ἐκ τῶν χειρῶν καὶ ἀνεζήτησε νάντικρύση τὸ βλέμμα τῆς.

— Μητέρα! ἀνεκραύγασε: τί ἔχεις λοιπὸν; Πάσχεις! ὑποφέρεις!

Ἡ κ. Λαοδίκη ἀπεμάκρυνεν ἡσύχως τὰς χεῖρας τῆς θυγατρὸς τῆς καὶ ἔσυρεν αὐτὴν νὰ καθήσῃ πλησίον τῆς ἐπὶ τῆς μεγάλης ἔδρας.

— Ἀλλοίμονον! . . . ναί! . . . εἶπε. Πάσχω! . . . ὑποφέρω πολὺ . . . Ἀλλὰ δὲν εἶναι πρόσφατος ἡ θλίψίς μου αὕτη . . . Χρονολογεῖται ἀπὸ μακρῶν ἐτῶν . . ., ὅτε σὺ ἦσο ἀκόμη παιδίον . . .

— Καὶ ὅμως, μητέρα . . .

— Ναί . . . ἐννοῶ: δὲν θὰ τὸ ἐπίστευε, καὶ τώρα ἀκόμη, κανεὶς . . . Ἐφρόντισα νὰ κρύψω ἐπιμελῶς τὴν ὀδύνην μου, καὶ νὰ κρατήσω αὐτὴν μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν μου . . . Ἀλλ' ἂν ἠδύνασο νὰ φαντασθῆς τί μοῦ ἐστοίχισεν, ἕως σήμερον, ἡ σιωπὴ καὶ ἡ μυστικότης αὕτη! . . . ὦ! εἶναι ἀνεκδιήγητον! Καὶ εἶχα τὴν πεποιθήσιν ὅτι θὰ ἀντεῖχον μέχρι τέλους, ὅτι θὰ παρελάμβανον μαζὴ μου εἰς τὸν τάφον τὸ μυστικὸν τῆς δυστυχίας μου . . . Ἀλλ' ὄχι! ἀπὸ σήμερον, δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται πλέον τοῦτο! δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σιωπήσω περισσότερο καιρὸν! . . . Εἶναι ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσω, εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίσῃς τὴν ἀλήθειαν, νὰ μάθῃς τὸν βίον μου, καί, ἔχουσα αὐτὸν ὡς παράδειγμα, νὰ μὴ πάθῃς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔπαθα ἐγὼ . . .

*

Τὸ φῶς τοῦ λαμπτήρος, ἔξαντλούμενον ὀλονέν, κατέπιπτε καὶ μόνον ἡ ἀνθρακία τῆς ἐστίας ἐφώτιζε, διὰ πενθίμων ἀναλαμπῶν, τὸ πρόσωπον τῶν δύο γυναικῶν. Τὸ ὄρολόγιον εἶχε σημάνει πρὸ πολλοῦ τετάρτην πρωινήν ὥραν, καὶ οὐδεὶς θόρυβος ἐτάραττε πλέον τὴν βαθεῖαν τῶν ὀδῶν σιγήν.

Ἡ στιγμή ἦτο εὐκαιρὸς πρὸς ἐκμυστηρεύσεις, πρὸς ἐξομολογήσεις. Ἐν τῇ μυστηριώδει ταύτῃ ὥρᾳ τῶν νυκτῶν, ἐντὸς τοῦ μισοφωτισμένου δωματίου, ἡ συνδιάλεξις προσελάμβανε κάτι τι τὸ ἱερὸν καὶ κατανυκτικόν.

Ἡ κ. Λαοδίκη, στενάχασα, ὥσει ἀνεκουφίζετο ἀπὸ μεγάλου βάρους, ἐνηγκαλίσθη τὴν κόρην τῆς καὶ ἐσφιγξεν αὐτὴν ἐπὶ τινὰς στιγμάς, σιωπηλῶς, ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, καταφιλοῦσα αὐτήν. Μεθ' ὅ, ὥσει δικαιολογοῦσα τοὺς τελευταίους λόγους τῆς, προσέθηκε:

— Διότι εἶναι φοβερόν, εἶναι φρικῶδες, ἀφόρητον διὰ μίαν γυναῖκα νὰ βλέπῃ ἑαυτὴν συνδεδεμένην ἀρρήκτως καὶ ἐφ' ὄρου ζωῆς, πρὸς ἄνδρα, τὸν ὁποῖον οὐδέποτε ἠγάπησε, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ἀγαπήσῃ, τὸν ὁποῖον, τούναντιον, ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ μισεῖ καὶ ἀπεχθάνεται περισσότερο . . . Εἶναι τρομερόν, ἀνοικονόμητον, εἶναι ἀποτρόπαιον, νὰ ἔχῃ τις νὰ παλαίῃ καὶ νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ συνειδήσεως καὶ καρδίας, μεταξὺ ἐνὸς καθήκοντος καὶ μᾶς ἀνάγκης . . . Νὰ σκέπτεσαι ὅτι ἡ ζωὴ σου ἐδουλεύθη διὰ παντός: ὅτι δὲν ἔχεις πλέον τὸ δικαίωμα νὰ ἀγαπᾷς, νὰ ποθῆς, νὰ ἐλπίζῃς: ὅτι σοῦ ἀπεκλείσθη τέλος τῆς ἐλευθέρως θελήσεως ἡ ὁδός, ἥτις ἐστὶν ἡ ὁδὸς τῆς εὐτυχίας: ὅτι οὐδέποτε θὰ κατορθώσῃς νὰποκτήσῃς τὸ ἀντικείμενον, πρὸς τὸ ὁποῖον τείνουσι τῆς καρδίας σου οἱ παλμοί, οἱ πόθοι τῆς ψυχῆς σου: ὅτι εἶσαι ὑποχρεωμένη νὰ μισῆς μέχρι θανάτου, νὰ μισῆς ἀκριβῶς ἐκεῖνον, ὅστις σὲ ἀγαπᾷ μέχρι λατρείας, ὅστις ζῆ διὰ σέ, ὅστις δικαιούται νὰ διεκδικήσῃ τὸν ἔρωτά σου καὶ τὴν ἀφοσίωσίν σου . . . Ἄ! Ρόδεια! εἶναι βάσανος ὑπερτέρα τῶν δυνάμεων ἀνθρώπου, εἶναι φρενίτις, εἶναι κόλασις, αὐτοκτονία! . . .

Ἡ Ρόδεια ὠχρᾷ, μὲ τὸ αἷμα παγωμένον

εἰς τὰς φλέβας τῆς, ἤκουε μετὰ πολλῆς προσοχῆς:

— Ὅταν ἐνυμφεύθην τὸν πατέρα σου, ἐξηκολούθησεν ἡ κ. Λαοδίκη, δὲν τὸν ἠγάπων ποσῶς. Ἐγνωρίζομεθα ὀλίγον: μὲ εἶχον πῖσει σχεδὸν διὰ νὰ τὸν νυμφευθῶ. Ξεύρεις ὅτι οἱ ἄνδρες ἐρωτεύονται ταχέως. Ἐγὼ δὲ εἶχα ὅλα τὰ προσόντα διὰ νὰ τοῦ ἐμπνεύσω τὸν σφοδρότερον ἔρωτα. Κατ' ἀρχὰς ἀντέστην ὀλίγον: ἀλλὰ κατόπιν ἠναγκάσθην νὰ ὑποχωρήσω. Ὅλοι προσεπίθουν νὰ μὲ πείσωσιν, ὅτι δὲν θὰ ἐβράδυνα νὰ τὸν ἀγαπήσω . . . Ἦτο, ἄλλως τε, τόσον καλός! . . . τόσον καλός! . . . ἀληθῆς χρυσὴ καρδιά! . . . Μὲ ἠγάπα τρυφερῶς, μὲ περιέβαλλε διὰ στοργῆς ἀπείρου, πᾶν μέσον μετῆρχετο διὰ νὰποκτήσῃ τὴν ἀγάπην μου. Ἀλλ' ὑπῆρξεν ἀδύνατον νὰ κατανικθῆ ἢ πρὸς αὐτὸν ψυχρότης μου! . . . Τὰς ἀγρύπνους περιποτήσεις του ἐθεώρουν ὡς ἀφορήτους ἐνοχλήσεις: αἱ θωπεῖαι του μὲ ἐξώργιζον: αἱ διαχύσεις του μὲ ἐστενοχώρουν μέχρις ἀγανακτήσεως, μέχρις ἀδημονίας, καὶ ἤψανον τὴν πρὸς αὐτὸν ἀντιπάθειάν μου. Ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι προήρχετο ἐξ αὐτοῦ, μοῦ ἐπροξένει τὴν μεγαλειτέραν ἀποστροφὴν, τὴν μᾶλλον ἀνυπόφορον πλῆξιν. Καὶ ἐθεώρουν πραγματικὸν εὐτύχημα ὅταν ἠδυνάμην νὰ περάσω ὀλίγας ὥρας ἀνευ αὐτοῦ, μόνη. Ἦτο κάτι τι τὸ ὑπέρτερον τῶν δυνάμεών μου, ἐν συστηματικὸν μῖσος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀδύνατον, ἀπολύτως ἀδύνατον, νὰπαλλαγῶ . . . Ἀλλ' ἴσως μοῦ εἶπης, ὅτι δὲν ἔκαμα πρὸς τοῦτο οὐδεμίαν ἀπόπειραν: ὅτι μὲ ὀλίγην καλὴν θέλησιν συνειθίζει τις καὶ εἰς τὰς μᾶλλον δυσκολωτέρας συνθήκας τοῦ βίου: ὅτι μόνον ἐν περιπτώσει ἄλλου ἔρωτος μία γυνὴ δὲν ἀγαπᾷ τὸν πατέρα τῶν τέκνων τῆς . . .

Ἡ κ. Λαοδίκη ἐσιώπησε πρὸς στιγμὴν καὶ παρετήρησεν ἀσκαρδαμυκτὴ τὴν κόρην τῆς. Τὸ ὄμμα τῆς ἀνέδωκεν αἰφνης μίαν ἐξαιρετικὴν λάμψιν καὶ αἱ χεῖρές τῆς ἐσφιγξαν μετὰ νευρικοῦ σπασμοῦ, τὰς χεῖρας τῆς νεανίδος. Εἶτα, μὲ φωνὴν ὑπόκωφον, βραχνὴν ἐκ τῆς συγκινήσεως, προσέθηκεν:

— Αἱ λοιπὸν! ναί! ἠγάπων ἄλλον! . . . Εἶναι αἴσχος νὰ τὸ ὁμολογῶ, ἀλλ' εἶναι ἡ ἀλήθεια . . . Τί μοῦ ἐστοίχισεν ὁ ἔρως οὗτος . . ., πόσων καὶ ποίων συμφορῶν πρόξενος ἐγένετο, εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῆς! . . . Ἐν πρώτοις, ἡ ἰδέα ὅτι, ἐὰν δὲν ἐπέμενεν ὁ πατὴρ σου εἰς τὸν γάμον μας, θὰ ἠδυνάμην ἴσως νὰποκτήσω ἐκεῖνον, ὃν ἠγάπων, ἡ ἰδέα λοιπὸν αὕτη μὲ καθίστα ἀπελπιστικῶς ἔξαλλον, μοῦ ἐξήγειρε τὴν ἀδημονίαν μέχρι τοῦ σημείου νὰ εὐχηθῶ καὶ ζητήσω ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς σου . . . Καὶ ἦτο μάλιστα δι' ἐμὲ μία ἀγρία ἠδονὴ νὰ συλλογίζωμαι, ἰδίως τὴν νύκτα, ὁσάκις δὲν εἶχα ὕπνον, τί συνεπείας θὰ εἶχεν αἰφνης μία χρονία δηλητηρίασις ἢ μία τυχαία ἀσφυξία, καὶ ἂν θὰ ὑπόπτευε ποτε ὁ κόσμος ἐμὲ ὡς ἐνοχον . . . Καὶ τότε, ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, μὲ τὴν ἰδέαν, ὅτι θὰ προβῶ ἐπὶ τέλος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου μου, ἐδιπλασίαζον ἀπέναντι τοῦ κόσμου τὰς πρὸς αὐτὸν περιποιήσεις καὶ θωπεῖας μου, καὶ ὠμιλοῦσα μετὰ τῆς μεγαλειτέρας περὶ αὐτοῦ τρυφερότητος εἰς τὰς φίλας μου . . . Ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἤμην ὡς τρελλή! Δὲν ἤξευρα τί ἔκαμνα. Ἦτο μία φοβερὰ ἀναστάσις τῶν αἰσθησέων μου, ἐν αἰσθημα ἄγριον, τὸ ὁποῖον μοῦ ἀφῆ-

Ἄσπλα

ρει πᾶσαν συνείδησιν τῶν πράξεών μου. Καὶ ἀπορῶ πῶς, ἐν τῇ ἀλλοφροσύνῃ μου, ἐν τῷ παραλογισμῷ μου, κατῴρθωσα νὰ κρύψω ἐπί τινα καιρὸν τὸ μυστικόν μου . . . Ἀλλά, φεῦ! τὸ μυστικόν τοῦτο ἐπέπρωτο νὰποκαλυφθῆ διὰ τοῦ τραγικωτέρου τρόπου, ἐτέπρωτο νὰ πληρωθῆ πολὺ ἀκριβᾶ. Ἡμέραν τινὰ ὁ ἀδελφός σου με συνελάμβανεν ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐν ἐνόχῳ συνεντεύξει καὶ ἐντὸς τῆς οἰκίας ταύτης! . . . Ἡ θέσις μου ἦτο κρίσιμος, φρικαλέα! Ὁ κίνδυνος ἐπέειγεν. Αἱ στιγμαὶ ἦσαν πολύτιμοι. Ἐπρεπε νὰ σωθῶ, ἀντὶ πάσης θυσίας νὰποφύγω τὴν ἀπώλειαν, τὴν κατασχύνην, τὴν ἀτίμωσιν, τὸ σκάνδαλον. Ἐπρεπε νὰ κάμω τὸν υἱόν μου συνένοχον τῆς ἀτιμίας μου, νὰ διαφθείρω τὴν συνείδησίν του, νὰ ἐξαγοράσω τὴν σιωπὴν του, νὰ συνάψω μετ' αὐτοῦ τὴν αἰσχροτέραν συνθήκην. . . . Καὶ τοῦ ἐκλείσα τὸ στόμα διὰ τρομερᾶς εὐθύνης:

— «Θὰ πληρώσω τὴν σιωπὴν σου με πᾶσαν θυσίαν. Κράτησε τὸ μυστικόν, καί, εἰς ἀντάλλαγμα, γίνομαι δούλη τῶν θελήσεών σου, ἐφ' ὅρου ζωῆς».

*

Ἡ Ρόδεια ἠγωνία ἔτρεμε κατ' ὅλα τῆς τὰ μέλη ἠσθάνετο ἀπαίσιον ἐφιάλτην συνθλίβοντα τὸ στήθος τῆς. Ἡ ἀναπνοή τῆς ἠκούετο κοπιώδης καὶ διαλείπουσα ἤθελε νὰ εἴπῃ κάτι τι, ἀλλ' ἡ φωνή τῆς ἐπνίγετο. Παγερὸς ἰδρὸς ἔβρεχε τοὺς κροτάφους τῆς.

Ἡ κ Λαοδικὴ ἐπανέλθε τὴν ἐξομολογήσιν τῆς:

— Τί ἐπηκολούθησε κατόπιν, εἶναι εὐκολον νὰ ἐννοήσῃς. Τυφλὸν ὄργανον τῶν θελήσεων τοῦ υἱοῦ μου, ὄφειλον νὰ ἐξυπηρετῶ πᾶσαν αὐτοῦ ὄρεξιν καὶ ἰδιοτροπίαν. Ὡ! με ἐξεμεταλλεύθη ἀνάνδρως! . . . ἀπανθρώπως! . . . Εἶχεν ἐξαγριωθῆ μέχρι ἀποκτηνώσεως, μέχρι θηριωδίας. . . Ἡμην πλέον ἐν τίποτε δι' αὐτόν, κάτι χειρότερον καὶ ἀπὸ τὸ τίποτε. Διηνεχῶς ἐπέσειεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου τὸ φόβητρον τῆς ἀποκαλύψεως, τῆς διαδόσεως τοῦ σκανδάλου καὶ ἡ ἀπειλή του αὕτη μ' ἔκαμνε νὰ τρέμω . . ., νὰ τρέμω καὶ νὰ σιωπῶ. Ἄ, ναί! οὐδέποτε γυνὴ παραβίασασα τὰ συζυγικά τῆς καθήκοντα ἐπλήρωσε τὸ ἔγκλημά τῆς τόσον πολὺ ἀκριβᾶ. . . Ὡ! εἶναι ἀνεκδιήγητον! Ὁ ἀδελφός σου δὲν ἦτο πλέον ἄνθρωπος, εἶχεν ἐκμανεῖ! Καὶ τί δὲν μοῦ ἐξήτει! . . . καὶ πότε δὲν εἶχε νὰπαιτήσῃ κάτι τι! . . . Ἄς ἀφίσωμεν τὰς ἐρωμένας του, τὰς ὁποίας ὠδήγει τακτικώτατα ἐδῶ, καὶ τὰς ὁποίας ἤμην ὑποχρεωμένη νὰ προῦπαντῶ καὶ νὰ υποδέχωμαι ὡς φίλας τῆς οἰκογενείας, διὰ τὰ μάτια τῶν ὑπηρετῶν . . ., αἱ ὁποῖαι διενυκτέρευον ἐδῶ μέσα, ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ πατρὸς σου, καὶ τὰς ὁποίας ἔπρεπε, τὸ πρῶν, νὰ προπέμψω πάλιν ἐγὼ, καὶ νὰ τὰς πληρώσω μάλιστα με τὰς ἰδίας μου χεῖρας. . . καὶ ἄς λάβωμεν μόνον τὸ κεφάλαιον τοῦ χρήματος, τὸ καὶ τρομακτικώτερον ὅλων. . . Πόσα δὲν τοῦ ἔδωκα, Θεέ μου! Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν ἐξῆ ὁ πατήρ σου, ἠναγκάσθη νὰ πωλήσῃ ἐν πρὸς ἐν, τὰ ὠραιότερά μου κοσμήματα, καὶ νάντικαταστήσῃ αὐτὰ διὰ ψευδῶν. Ἀκολούθως, καὶ τοῦ πόρου τούτου ἐξαντληθέντος, ὑπεχρεώθη νὰ κλέπτω . . ., ναί! νὰ κλέπτω τὸν πατέρα διὰ νὰ δίδω εἰς τὸν υἱόν! . . . Ποσάκις, γονυπετῆς ἀπέναντί του, με δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, τοῦ κατεφίλησα τὰς χεῖρας, τῷ ἐφανέρωσα

ὅτι δὲν εἶχα πλέον τίποτε ἰδικόν μου διὰ νὰ τοῦ δώσω, ὅτι εὐρισκόμην εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κλέπτω τὸν πατέρα του . . . καὶ τοῦ ἐξήτησα ἔλεος, οἶκτον τοῦλάχιστον, ἂν ὄχι συγγνώμην! . . . Ἀλλ' αὐτὸς με ἀπόθει μετ' ἀνηκούστου σκληρότητος καὶ ἀναλγησίας:

— «Οὔτε συγγνώμη, οὔτε οἶκτος δύναται νὰ ὑπάρξῃ διὰ μίαν ἀχρεῖαν μητέρα, ὡς σύ! μοῦ ἔλεγε. Κλείψε, λήστεισε, κάμε ὅ,τι θέλεις. Ὑπεχρεώθης νὰ ἐκτελῆς τυφλῶς καὶ ἐν σιωπῇ ἐκτέλει λοιπόν, καὶ σίγα. . . . Θὰ σ' ἐλυπούμην, ἴσως, ἐὰν ἤμην ποτὲ βέβαιος ὅτι ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον κλέπτεις, εἶναι καὶ πατήρ μας. . . . Τέλος πάντων, ἐὰν δὲν ἔχῃς πλέον τίποτε, ἐὰν ἐξήντησες ὅλα τὰ μέσα, ζήτησε καὶ ἀπὸ τὸν ἐραστήν σου. Γράψε του, ποῦ εἶναι, διὰ νὰ σοῦ σταίλῃ. . . διὰ τὰ γενικά ἔξοδα τοῦ υἱοῦ του, νὰ τοῦ εἰπῆς. Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ σοῦ δώσῃ. . .»

Ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς σου ἐπέφερε τὸ κορύφωμα τῆς καταστροφῆς. Ἐγένετο ἀπόλυτος κύριος τῆς παρουσίας μας, κατέφαγε καὶ κατατρόγωει αὐτὴν εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον, εἰς τὸν πότον, καὶ εἰς πᾶν εἶδος ἀσωτείας. Ἀπέβαλε πᾶν αἶσθημα καὶ πᾶσαν φιλοτιμίαν, καὶ εἶναι ἱκανὸς τὰ πάντα νὰ πράξῃ, ἐὰν τολμήσῃ κανεὶς νὰ τοῦ κάμῃ τὴν παραμικρὰν παρατήρησιν ἢ νὰ τοῦ ζητήσῃ λόγον τῆς διαγωγῆς του. . . . Εἶναι ἱκανὸς νὰ διαδώσῃ καὶ τώρα τὸ σκάνδαλον, νὰ σὲ καταστρέψῃ δὲ καὶ ἠθικῶς, ἀφοῦ σὲ κατέστρεψεν ἤδη ὑλικῶς. Βεβαίως, ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία ὅλων τούτων τῶν συμφορῶν, καὶ ἐγὼ μόνη ὑπέχω πᾶσαν τὴν εὐθύνην τῆς δυστυχίας μας. Δὲν θέλω νὰ εἴπω, ὅτι ὑποφέρω ἀδίκως, οὔτε δικαιολογῶ τὸ σφάλμα μου, οὔτε λαμβάνω ἐλαφρυντικὰς περιπτώσεις μετ' ὁ μέρου; μιν. Ἀφοῦ δὲν ἠγάπων ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον μοῦ ἐπρότεινον ὡς σύζυγον, ὄφειλον νάντικατῶ ἐπίμονον καὶ ἀνένδοτον ἀνησιν εἰς τὸν γάμον μας. . . Ἀλλὰ τὰ πλούτη, βλέπεις, ἀφ' ἐνός; αἱ παροτρύνσεις τῶν οἰκειῶν μου, ἀφ' ἑτέρου. . . Ὁ χαρακτήρ τῆς γυναικὸς εἶναι ἐπιπόλαιος; εἰς τὴν γυναῖκα λείπει ἡ θέλησις καί, ἂν ὁ ἔρωσ εἶναι ὁ προορισμὸς τῆς γυναικὸς, τὰ πλούτη εἶναι τὸ πάθος τῆς ἢ ἀνάγκη τῆς, τὸ στοιχεῖόν τῆς. Διὰ τοῦτο, περὶ αὐτῶν πρωτίστως φροντίζει καί, ὅταν ἀπᾶς ἐξασφαλίσῃ τὸ μέρος αὐτῶν, τότε μόνον ἐν-

θυμεῖται τὸν ἔρωτα. . . Ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦτο, ἴσως, τὰ πάντα διὰ τὴν γυναῖκα ἀπολήγουσιν εἰς μίαν ἀπάτην. . . Εἶναι ἀπάτη πραγματική; εἶναι ἀπάτη φαντασιώδης! Ἀδιάφορον! Εἶναι ἡ δύσις παντὸς αἰσθήματος τῆς γυναικὸς, τὸ τελευταῖον ὄριον τῆς ἐντυπώσεώς τῆς, αὐτὴ αὕτη ἴσως ἡ ἐντύπωσίς τῆς. . . Καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποῖαν κατέλαβεν ἡ ἀπογοήτευσίς! οὐδὲν τὸ καλὸν δύναται τις πλέον νὰ περιμένη παρ' αὐτῆς. . . Ἡ ἀπογοητευμένη γυνὴ εἶναι ὁ κακὸς δαίμων τῆς οἰκογενείας.

*

Τὸ φῶς τοῦ ὄρθρου εἰσῆρχετο ἤδη, φαιόχρουν, διὰ τῆς σχισμάδος τῶν παραπετασμάτων. Ἡ Μεγάλῃ Ὀδός, ἔξω ἀνελάμβανε βαθμηδὸν τὴν κίνησιν τῆς ζωῆς. Ὁ πρωινὸς κόσμος ἐπανήρχετο εἰς τὰ βιωτικά του καθήκοντα.

Ἀπὸ δέκα περίπου τῆς ὥρας λεπτῶν, αἱ δύο γυναῖκες δὲν ἔλεγον πλέον τίποτε. Πλησίον ἀλλήλων ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως, νεύουσαι χαμαί, ἐφαίνοντο διατελοῦσαι εἰς βαθεῖαν διανοητικὴν ἐργασίαν. Ἡ παννύχιος ἀγρυπνία, ἐκ περισσοῦ δὲ καὶ ἡ κόπωση τοῦ χοροῦ παρὰ τῇ νεορᾷ κόρη, δὲν κατέβαλε τὴν πνευματικὴν αὐτῶν δραστηριότητα. Ἀμφοτέραι ἐσκεπτόντο, ἀμφοτέραι εἶχον ἀνάγκην νὰ σκεφθῶσιν: ἡ μὲν τὸ παρελθόν τῆς, ἡ δὲ τὸ μέλλον τῆς; ἡ μία τὰς πράξεις τῆς, ἡ ἄλλη τὰς ἀποφάσεις τῆς; ἡ πρώτη ὅ,τι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπανορθώσῃ, ἡ δευτέρα ὅ,τι ὄφειλε νὰ προλάβῃ.

Καὶ ἦτο σκέψις σοβαρά, εὐγενὴς τῶν περιστάσεων τοῦ βίου μελέτη, ἥτις, δι' ἐκείνην μὲν, τὴν μητέρα, κατέληγεν εἰς μίαν ἐνδόμυχον καὶ εὐεργετικὴν μετάνοιαν, διὰ ταύτην δὲ, τὴν κόρην, εἰς μίαν καλὴν στάθμισιν καὶ ἀναγνώρισιν τοῦ προορισμοῦ καὶ τοῦ καθήκοντος, συνάμα δὲ καὶ εἰς μίαν ὠραίαν ἀπόφασιν ἀκριβοῦς καὶ ἀπαρατρέπτου ἐκτελέσεως τοῦ καθήκοντος τούτου. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ μέλλον σύζυγος τῆς Ροδείας θὰ ἠδύνατο νὰ ἦναι βέβαιος περὶ τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης τοῦ γυναικὸς του.

ΔΗΜ. Μ. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ.

Η ΧΩΡΑ

Ο ΓΑΙΟΚΤΗΜΩΝ

Ο ΓΕΩΡΓΟΣ

ΔΙΑ ΤΗΣ ΧΡΗΣΕΩΣ

ΠΛΟΥΤΙΖΕΙ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΟΤΑΣΣΗΣ
ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

Ὅπως ἡ μηχανὴ θέλει κάρβουνα, ὅπως τὸ ζῶον θέλει τροφήν,
οὕτω καὶ τὸ φυτὸν θέλει τροφήν = Λίπασμα = Ποτάσσαν + Φωσφορικὸν ὀξὺ + ἄζωτον.
Ὅσον τρέφεται καὶ ἀναπτύσσεται ὁ ἄνθρωπος τοῦ αἰῶνός μας μετ' ἄρτον,
τόσον τρέφεται καὶ ἀναπτύσσεται τὸ φυτὸν μόνον μετ' ἄρτον ἐπαύλεως.

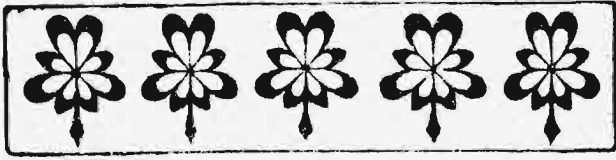
ΠΑΗΡΟΦΟΡΙΑΙ, ἐπεξηγηματικὰ βιβλία, δείγματα πρὸς πειραματισμὸν ΔΩΡΕΑΝ.
«MONTANA» τεχνικὸν γεωργικὸν καὶ κεντρικὸν ἐπίσημον χημεῖον.

D' ΚΥΡΙΑΚΟΥ, χημικοῦ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Ὑπουργείου

Γεωργίας καὶ Ἐμπορίου.

ΓΕΩΡΓΙΚΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟΥ ΠΟΤΑΣΣΙΑΝΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ:

Κωνσταντινούπολις — Γαλατᾶ-Σεράι, Μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Πέραν, 245.

BYZANTINAI HMERAI

Η ΕΒΔΟΜΑΣ

Ο πόλεμος ηρξισεν από της Δευτέρας δια δευτέραν φοράν. Τὸ τηλεβόλον ἐκρότησε καὶ πάλιν καὶ ὁ Ὀθωμανισμὸς ἐχειροκρότησε τὴν ἀπόφασιν τῆς Κυβερνήσεως.

Καὶ ἔτσι ὅσα ἀπεφασίσθησαν ἐπὶ δύο μῆνας εἰς τὴν συνδιάσκεψιν τοῦ Λονδίνου ἀνετραπήσαν, οἱ δὲ πληρεξούσιοι τῶν ἐμπολέμων ἐτραπήσαν εἰς ἄτακτον φυγὴν.

Ἡ Διπλωματία μέχρι τελευταίας στιγμῆς δὲν ἐπίστευεν εἰς τὴν ἐπανάληψιν τῶν ἐχθροπραξιῶν, διὰ τοῦτο καὶ ἡ πρώτη βροντὴ τοῦ τηλεβόλου ἔκαμιν αὐτὴν νό μείνῃ ἐμβρόντητος.

Εἰς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ πολέμου, κατὰ τὴν ὁποίαν, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, θὰ κάμωμεν χρῆσιν ἐπαναληπτικῶν ὄπλων, ἐπεδόθημεν μὲ ζῆλον, τὸν ὁποῖον θὰ ἐξήλεον καὶ αὐταὶ αἱ Σπαρτιάτιδες, ἐσπεύσαμεν δὲ ὅλοι εἰς τὸ Σπαρτάκουλε διὰ νὰ δεῖξωμεν τὴν ἀνδρείαν μας καὶ νὰ σώσωμεν τὴν Ἀνδρειανούπολιν.

Γουουτοτρόπως μᾶς δίδεται εὐκαιρία νὰ ἀναμετρηθῶμεν καὶ πάλιν εἰς τὰς Μέτρας μετὰ τοῦ Βουλγάρου, οἵτινες, ὡς ἀγγέλλουν τὰ τηλεγραφήματα, κατέφυγον εἰς τὴν Περίστασιν, ἀγνοοῦντες ἴσως, ὅτι ὁ πόλεμος θὰ διεξαχθῇ ὑπὸ ἄλλας... περιστάσεις!

Ἀγνοοῦμεν τί σκέπτονται οἱ φίλοι μας οἱ Βούλγαροι. Γνωρίζομεν ὅμως τί σκέπτεται ὁ κ. Δάνεφ, ὁ ὁποῖος δὲν παύει νὰ διδῇ συνεντεύξεις εἰς τὸν τύπον, καὶ νὰ μᾶς ἀπειλῇ, ὅτι θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Τίνι τρόπῳ θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν μας ὁ Δάνεφ, εἶναι ἄγνωστον φαίνεται ὅμως ὅτι θὰ ἔλθῃ γιὰ Θεσσαλονικίης, τὴν ὁποίαν ἠθέλησαν νὰ κἀψαλαβουν διὰ τῆς βίας καὶ ἐπὶ τέλους κατῳρθωσαν νὰ καταλάβουν ὅτι τὰ εὐζωνάκια δὲν σηκώνουν ἀστείον.

Κατὰ τὴν ἰδιαιτέρας ἡμῶν πληροφορίας, ὁ κ. Δάνεφ θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν μας... μετὰ τὴν εἰρήνην!

Φαίνεται ὅτι οἱ σύμμαχοι, πλὴν τῶν Ἑλλήνων, μετενόησαν πικρῶς διὰ τὴν σύναψιν τῆς ἀνακαχῆς. Διότι ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ ἀνακαχὴ παρέλυσεν τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὸν ζῆλον, πράγμα, ὅπερ ἠνάγκασε τὰ Βουλγαρικὰ ὄργανα νὰ κατακρίνουν τὴν Διπλωματίαν των καὶ νὰ ζηλεύουν τὴν Ἑλλάδα διὰ τὸ προνοητικὸν τῆς πνεύμα.

Ὁ Φερδινάνδος, βιρῶς φέρων τὸ σφάλμα τοῦτο, ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ σκέπτεται διαρκῶς. Ἡ σκέψις αὐτῆ τοῦ μικροῦ Τσαρῶν μᾶς ἐμβάλλει εἰς πολλὰς σκέψεις.

Τὸ Φανάριον τὴν Δευτέραν παρουσίασεν ἀξιόθρηνητον εἰκόνα! Συνήλθεν ἡ περιφημὸς Ἐθνοσυνέλευσις διὰ τὴν ἐκλογὴν Πατριάρχου καὶ ἀπεκαλύφθησαν τὰ παρασκήνια τῆς κλίμας, πράγμα, ὅπερ ἠνάγκασε τὸν ἅγιον Μαρωनीας νὰ καλύψῃ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐντροπῆς. Φαίνεται δὲ, ὅτι καὶ ἡ ἐπιφοίτησις τοῦ ἁγίου Πνεύματος δὲν θὰ λάβῃ χώραν εἰς τὴν ἐκλογὴν αὐτὴν, διότι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἡ Ἐθνοσυνέλευσις ἀπαρτίζεται ἀπὸ πονηρὰ πνεύματα.

Καὶ ὅπως οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Μεσσηνιοί, οὕτω

καὶ οἱ κληρικοφρόνες ἔλαβον πολεμικὴν στάσιν ἀπέναντι τῶν ἀντικληρικῶν καὶ κατηναλώθη ἡ δῆθεν Ἐθνοσυνέλευσις εἰς ἀτομικὰ συμφέροντα, ἵνα ἐφαρμοθῇ τὸ Εὐαγγελικόν: «Τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα!»

Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην τὸ βαρὺ πυροβολικὸν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Μπουσιου ὁμίλησε καὶ προσεπάθησε νὰ πείσῃ τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν, ὅτι μόνον μετὰ τὰς συμβουλάς του δύναται νὰ ὀρθοποδήσῃ τὸ ἔθνος.

Δυστυχῶς τὸ βαρὺ πυροβολικὸν ἀτεδείχθη ὅτι εἶναι πολὺ ἐλαφρὸν καὶ οὕτω, ἐνῶ μετέβη μετὰ ἐλαφρὰν τὴν συνείδησιν εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν, ἐφυγε μετὰ βάρειαν τὴν καρδίαν.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἡ φράσις τοῦ ἁγίου Μαρωनीας «Νὰ ὄψεσθε ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως», δὲν εἶχε τὸν λόγον τῆς, διότι κατὰ τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν δὲν εἶχε καμμίαν σχέσιν ἢ κρίσις!

Αἱ ὑποψηφιότητες διὰ τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον εἶναι ἀμέτρητοι, ἐπιτήδειοι δὲ τινες πατριῶται ἐκ προμελέτης προέτειναν καὶ τὸν Κιτίου Μελέτιον, πράγμα, ὅπερ οἱ Συνοδικοὶ ἀπέκρουσαν μετ' ἀγανακτήσεως, εἰπόντες, ὅτι ὁ Κιτίου ἀνήκει εἰς ἄλλο κλίμα καὶ ὅτι ἐπομένως τὸ δικὸν μᾶς κλίμα δὲν τὸν σηκώνει. Ἐπηρεολούθησαν συζητήσεις καὶ θόρυβοι καὶ φωναί, αἵτινες ἐπνίγησαν εἰς τὸν Κεράτιον κόλπον, ἐνῶ ἡ κλίμα ἐπνίγετο εἰς τὰ ριχὰ νερά καὶ τὸ κόλπο ἐματαιούτο.

Καὶ ὅλοι αὐταὶ αἱ ἀνωμαλίας ἐγένοντο ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, ἐνῶ ὁ λαός, ὁ δυστυχῆς, ἔκλαιε διὰ μίαν ἔτι φοράν Ἰωακείμ τὸν Γ', διότι ἐξ αἰτίας τοῦ θανάτου του συνεκλήθη ἡ Ἐθνοσυνέλευσις αὐτῆ, ἡ ὁποία εἶναι καὶ αὐτὴ γιὰ κλάματα!

Μικραὶ ἀγγελίαι.

Ἀπωλέσθη ἐν ψηφοδέλτιον τοῦ δημοψηφίσματος τῆς «Προόδου» ὑπὲρ τοῦ ἁγίου Κασσανδρείας. Ὁ εὐρὼν αὐτό, ὡς τὸ σχίσμα, ὡς ἐντελῶς ἀχρηστον.

— Παράκαλεῖται ὁ κ. Χωναῖος νὰ διέλθῃ ἀπὸ τὴν Μ. Βεζυρσίαν, διὰ μίαν πολιτικὴν ἀποστολὴν εἰς Σόφίαν.

— Ἐκδόσεις. Λίαν προσεχῶς ἐκδίδονται εἰς τουρκικὴν γλώσσαν οἱ Ἐθνικοὶ Κανονισμοί, κατὰ γλαφυρὰν μετάφρασιν τοῦ κ. Μπουσιου.

Ἐπὶ τέλους ἀνεγνωρίσθη ἡ δύναμις τοῦ Τύπου καὶ τὰ νέα καφενεῖα καὶ ζυθοπωλεία προσκαλοῦν εἰς συμπόσιον τοὺς δημοσιογράφους.

Τῆν Πέμπτην τὸ νέον ἐν Ἀσμαλῆ-Μετζιτ ζυθοπωλείον «Λοῦξ» προσεκάλεσεν ὅλους τοὺς δημοσιογράφους εἰς τοιοῦτον συμπόσιον, εἰς τὸ ὁποῖον προσεκαθήθημεν καὶ ἡμεῖς. Ἀντεπροσωπευθήμεν δὲ ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ μας, τοῦ κ. Σαράδου καὶ τοῦ ὑποφαινομένου.

Ὁ ζῦθος ἐρρευσεν ἄφθονος μετὰ ποικιλίαν μεζέδων, ὅταν δὲ ἀνεχωρήσαμεν, εὐρισκόμεθα εἰς τοιαύτην θέσιν, ὥστε ἠυχήθημεν εἰς τοὺς καταστηματάρχας:

— Σὰς εὐχόμεθα νὰ γίνῃ τὸ κατάστημά σας ὅπως τὸ βλέπομεν τώρα, δηλαδὴ διπλό!

Τῆς στιγμῆς.

Γίνεται λόγος περὶ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. Καὶ ὁ μικρὸς ἐρωτᾷ:

— Τί τὰ εἶπῃ, μπαμπά, κλίμα;

— Νὰ: θὰ εἶπῃ, ὅτι οἱ ἀποτελοῦντες τὴν κλίμα, αἰσθάνονται ἰδιαιτέραν γλύκα νὰ ἦναι στὰ πράγματα.

ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΘΝ

Σὰν φασόν.

Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ φωτογραφείῳ.

Ἡ δεσποινίς. — Τί μεγάλο ποῦ ἐκάματε τὸ στόμα μου, καλέ! Αὐτό, καλέ, μοιάζει πηγάδι!

Ὁ φωτογράφος. — Ὅπως εἶναι, δεσποινίς!

Ἡ δεσποινίς κόκκαλο.

ΠΟΛΕΜΙΚΑΙ

Ἡ ΜΕΡΑΙ

(Τοῦ τακτικοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).

ΑΠ' ΤΗΝ ΠΟΛ' ΣΤΗ ΒΓΙΕΝΝ'.

Βγιένν' αὐθημερόν.

Προυχθὲς σὰς εἶπον τὰ μιταξὺ ἱμοῦ καὶ τοῦ Κιαμὴλ πασιᾶ συμβησόμενα.

Δὲν σὰς εἶπον ὅμως πῶς διηλθον ἐν τῇ ἡμέρᾳ πόλ'.

Ἀκούσθι:

Βγήκα ἀπ' τοῦ γερμανικὸν παμπόρ' καὶ μὴ περιλαμβάνουν οἱ ληστούφυγὸδες, ἦγον τὰ χαρσόνια τῶν ξινουδουχείων.

— Εἰνουδουχείων, κύριους, μὴ φρουάζουν στιντουρείους.

— Ἐχου σπῆτ', τοὺς λῆου καὶ γλυτώνου.

Τότινος μπαίον σὶ μὴ καρότσα καὶ ἐρχομαι κατ' ἰφθείαν εἰς τοῦ

ἡμέτερον γραφεῖον. Ποῦ νὰ μὴ γνουρίσθῃ ἰσείς!

Τίπουτις, ἀγνώριστους.

— Τί ἱπιθυμεῖς; μὴ εἶπι τιχνηέντους.

— Θέλου τοῦ Ἡμιρουλοῦ ποῦ βγάλατι ἰσχάτους.

Κὶ μὴ δώκατι τοῦ Ἡμιρουλοῦ καὶ σὰς ἔδουκα τοῦ ἀντίτιμου εἰς γρουσάκια, ἦγον πέντι.

Κὶ τιχνηέντους σὰς ἔκαμον χλιβασμόν περὶ τοῦ ἡμέτερου ἀτόμ', καὶ σείς ὑπερηφάνους οὐμίλησθι γιὰ τοὺν ἱμαντό μ'. Σὰς ἰφχαρ'στᾶ.

Φεύγου ἀπὸ σὰς καὶ πηγαίνου στοὺν Κιαμὴλ καὶ ἀπὸ ἰτιλείουσα τὸν σκουπὸν τῆς ἀπουστουλῆς μ', μπαίνου στοῦ Βλάχ'κου παμπόρ', ποῦ ἐφιβγὶ γιὰ τὴν Κουσιάντζα.

Οὐριώτερον ταξειδ' δὲν μιτάεδα.

Ὁμμουρφίς κουπιλλοῦδισ, πιταχῆς καὶ νόστιμης, καὶ λιμουκουντόρ' ν' ἀπουχιριτιοῦντι καὶ νὰ κλιένι.

— Κύτταξι, Μήτρου, τὰ ἱρουτ'κὰ μιγαλεῖα, εἶπον ἐν παρινθέσ' καὶ στρίβου τὸν μύστακα. Ποῦ νὰ εἶνι ἀπὸ καμμιὰ μιριά κ' ἡ Δέγκου, νὰ κλάψ' γιὰ ἰσένα!

Κὶ ἀνιστέναξα στιναγμόν ὑπουβρούχιον.

Ἰχεῖ σὶ μὴ γουινά εἶνι γυρμέν' καὶ κλαίει μὴ χαριτουμέν' κουπιλλοῦδα εἰκουσιάρ'κη, ποῦ ὕσιρον ἐμαθον ποῦς τὴν λιέγαν δισποινίς Βεγιά. Μουρέ κουρίτ' τοῦ ἀφλότ'μου. Ἐμοιαζίν σὰν εἰκονουγραφία τοῦ Ραφαήλ. Κὶ ἔκλιεν σὰν Νιόβ' καὶ ἀνιστέναζίν, σὰν τὸν Κουναῖον, ἱπὶ τῇ ἀπουτ'χίᾳ τῆς ἀπουστουλῆς τ' ἐν Ἀθήνις.

Τοῦ παμπόρ' ξικάνει καὶ οὐ κόσμους κ' νάει τὰ μαντιλάκια, καὶ μόνου οὐ ὑπουφινόμενους δὲν κ' νάει μαντῆλ', ἀλλὰ κ' νάει τοῦ κίφαλι τ' γιὰ τὴν ματιουπουνία τοῦ κουσμάκ'.

— Οὐλα ψεῦδους καὶ ὑπουκρυσία εἶνι, καὶ μὴ Μήτρου, εἶπον ἐν παρινθέσ' καὶ τράβ'ξα στήν κριββατουκάμαρά μ'.

Κατιβαίνου στήν κάμαρά μ', ἀνοίγου τὴν πουόρτα μ' καὶ τί βλέπου; Βλιέπου ἀπαξ θῆλ' τριαντάρ' κουν νὰ βγάν' τὸν κουρσέ τ'!

Μὴ συγχουρεῖτι, μαντάμ, τῆς λιέου, ἐκάματι λάθους. Τοῦ δουμάτιον ἀνήκ' σ' ἱμένα.

— Ντά, ντά, μὴ λιέει.

Ἰκατάλαβα ἀμέσους πῶς δὲν ἦτον ἰλλη'κῆς προυίλευσιους τοῦ θῆλ', καὶ ἐθισα εἰς ἰνέργειαν τὴν χοῦ'σν τῶν γαλλ'κῶν γνώσιων μ'.

— Βοῦ τρουμπέ, μαντάμ Ἰσὶ σὲ μὸν κριββατάκ'.

— Ντά, ντά, μὴ ξαναλιέει.

— Ἄ! Ἰκατάλαβα. Εἶσι νταντά. Νόστ'μη νταντά εἶσι, καὶ ποῦ παέν'ς;

Τοῦ θῆλ'κὸ δὲν κρέν'. Δὲν καταλάβινι τίπουτις. Κὶ ἀρχίν'σα μὴ τὰ γυψίματα καὶ μὴ τῆς χειρουνουμῆς νὰ τῆς δίνου νὰ καταλαβαίν' πῶς εἶμι ἀπισταλέμενους τῆς ἰλλη'κῆς Κυβερνήσιους καὶ ὅτ' μπουροῦσιν νὰ μείν' ἀνινουχλήτους ἐν τοῦ ἡμέτερον δουμάτιον.

Ξέριτι τί συνέβ'; Ἀκούσι. Τοῦ ἐν λόγῳ θηλ' κόν, ἤγουν ἢ νταντά, εἶχιν οὐνοματιπών' μουν ἄρσιν' κόν. Στοῦ Πρακτορεῖον τὴν πῆραν γιὰ ἄρσιν' κό, κ' ἔτο' μᾶς βάλασι σὶ μιὰ καμπίνα!..

Σὶ λιγάκ' ἀρχίσανι τὰ κουνήματα. Ἄϊντι, οὐρὲ μανοῦλά μ', τί οὐραῖον κούν'μα ποῦ σοῦ εἶχιν ἢ ἀφ'λότμη ἢ θάλασσα. Ἐμπινιν κὶ ἔβγινιν τοῦ κῦμα. Κὶ σῦλοι τρυπώσανι ἐν τοῦ δουμάτιον κὶ μόνουν οὐ ὑποφινόμενους ἰθαύμαζιν τοῦ μιγαλείου τῆς φύσιος.

Νυχτόν'. Βλέπου τὴ νταντά πισμέν' πρην'δόν νὰ μὶ μιλήη κὶ ἰγὼ νὰ μὴ καταλαβαῖου τίπουτις.

Σὶ λιγάκ' χτυπάει τοῦ κ'δούν' γιὰ νὰ φάμι. Ἀνιβαίνου στοῦ ξινουδουχεῖον, ἤγουν στοῦ ἰστιατόριον, κὶ δὲν βλέπου κανένα. Οὐ καπιτάνιους κὶ ἰγὼ εἴμαστι μουνάχ' στοῦ τραπέζ.

— Μπράβου, μὶ λιέει οὐ καπιτάνιους. Μήπως εἶσι θαλασσ'νός κὶ μπουρεῖς νὰ φᾶς μὶ τέτιου κούν'μα;

— Δὲν μὶ γνουρίζ'ς, κοπιτάνιου, τί εἶμι ἰγὼ. Πᾶρι τοῦ ἰποκιπτήριό μ'.

— Δὲν σὶ γνουρίζου, μὶ λιέει οὐ καπιτάνιους τοῦ «Τραγιάνου».

— Σὶ γνουρίζου ὁμοῦς ἰγὼ, τοῦ λιέου. Γιατί, οὐρὲ καπιτάνιου, εἰπις κουταμάρις στῆς τούρκικις ἰφημιρίδις;

— Τί εἶπου; μὶ λιέει φουβισμένους οὐ καπιτάνιους.

— Κάμν'ς ποῦς ἀγνουεῖς; Ἰσί, οὐρὲ, δὲν εἶσι ποῦ εἰπις, ὅτ' οὐφθαλμουφανῶς εἶδις τὴν θαλασσουναυμαχίαν στοῦ Τσανάκαλε κὶ ὅτ' οὐφθαλμουφανῶς κὶ μὶ τὰ μάτια σ' εἶδις ἀπαξ θουρηκτόν νὰ γέρν' λουξουειδῶς, σᾶν τὸν ὄμουν τοῦ Μπούσιου; Ἰντρουπή, οὐρὲ καπιτάνιου, ἰντρουπή κὶ αἰσχους ἀνήκουστον.

— Ἰγὼ δὲν εἶπουν τέτοιουν νέου, μὶ λιέει.

— Ἄμ' τότινις, πῶς τὰ γράφανι ἢ τούρκικις ἰφημιρίδις;

— Ἀγνουῶ παντάπασιν, μὶ λιέει, κὶ ἀμέσους θὰ τὰ διαψεύσου διόντους.

— Εἶνι πιριττόν τοῦ τοιοῦτου, δὲν ἔχ' ἀνάγκ' τηλικούτου διαψεύσιον.

— Εὐγι, εὐγι! Βλέπου ποῦς εἶσι πατριώτ'ς γινναῖτους κὶ ἀληθ'νός, μὶ λιέει.

— Ἄμ' τί νόμισις γιὰ;

Κατόπ' ἀφοῦ γύρ'σα τιχηέντους τὸν λόγου ἐπὶ τῆς δουσουληψίας Βλάχου κὶ Βουλγάρου, ἔκαμα κὶ μισ'κὰ διπλουματ'κὰ κουμπλιμέντα στοῦν καπιτάνιου, οὐ οὐποῖους ἰθουσιάστικιν κὶ μὶ κέρασιν ἀπαξ ποῦτὸν θισπέσιον ποῦ μύριζιν σᾶν κιοφτέδις.

Τοῦ οὐρ'λόι χτυπάει μισάνυχτα κὶ οὐ ὑποφινόμενους κατιβαίνου στοῦ ἡμέτιρουν κριββατᾶκ', κὶ διακρίνου λαθραῖους τὴ νταντά νὰ μὶ βλέπ' ὑπούλους.

Κὶ τότενις ἀρχίν'σιν τοῦ μιγάλου τοῦ κούν'μα κὶ τοῦ παμπόρ' ἰπήγιιν κὶ ἰρχότανι πότ' ἰδῶ κὶ πότ' ἰκει.

Κὶ ἔτο', σεινάμινους κουνόμενους, παριδώθ'κα στὴν ἀγκάλ' τοῦ Οὐμουρφέου, κὶ κοιμήθ'κα μακαρίους μέχρη Κουνσάντζας, ὅπου ἰφθάσαμεν καθιστιροῦντις, σᾶν τηλιγράμμα ἀθ'ναϊκῆς ἰφημιρίδους.

Τὰ μιτέπ'τα προυσ'χῶς.

Ταῦτα κὶ μένου

σᾶς φιλω κὶ σᾶς ἀσπάζουμι

Μήτρους Κατοίκης

— Φαίνεται ὅτι τὸ βαλκανικὸ σπυρί, ποῦ βγάλατε, κυρία Εὐρώπη, πέρασε. Μὰ προσέξατε μήπως σᾶς ξαναβγῆ τὸ καλοκαίρι...

ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΕΥΖΩΝΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Κινούργιους ἔρους.

Ἀφιέρουτι στοῦν Γιάνν' τοῦν Μαρμαρ'νόν.

Κινούργιου κουσκινάκι μου, κὶ ποῦ νὰ σὶ κρεμάσου, ποῦ μ' ἔκαμει ἀθημιρόν τὴν ἄλλη νὰ ξιχάσου. Σᾶν τὴν σιαμπάνια ποῦ μιθάει μὶ ἀπαξ πουτηράκ', ἔτσι κ' ἰσὺ μὶ μέθουσις μ' ἀπαξ γλυκὸ φιλάκ'!

Κινούργιου κουσκινάκι μου, μὶ τὰ γλυκὰ τὰ μάτια, μὶ μιὰ ματιὰ σου μ' ἔκαμει τὰ σουθ'κὰ μ' κουμάτια! Κὶ σὶ κυττάζου πάντουτις κὶ κρυφανασιναῖζου κ' ὅταν κοιμοῦμι οἱ φτουχῶς στοῦν ὕπνου μ' σὶ κυττάζου.

Κὶ ξιέχουσα τοῦ παριλθόν κὶ ξιέχασα τὰ πάντα, φτουχή μ' καρδιά μ', ἀλλοίμουνοι θὶ νὰ χαθῆς, νταντά!

Κινούργιου κουσκινάκι μου, ἀντὶ νὰ σὶ κερμάσου σ' ἰσένα θὶ νὰ κερμάσου τὸν κόσμου νὰ ξιχάσου!

Μήτρους Κατοίκης.

ὑπὸ τὰ πιεστήρια : Ο ΑΙΜΟΣ

ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΝ ΔΕΥΚΩΜΑ,

τὸ τελειότερον εἰς τὸ εἶδος του, περιέχον καὶ τὴν τελευταίαν πράξιν τοῦ μεγάλου κοσμοϊστορικοῦ ἀγῶνος.

Εἰς τὰς ὑπερδιακοσίας σελίδας του, τυπωμένας καλλιτεχνικῶς ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, παρελαύνουν μὲ τὴν τέχνην τῆς συντομίας ἢ ἱστορίας τῶν τεσσάρων συμμάχων κρατιδίων ἀπὸ τῆς γενέσεως αὐτῶν, μελέται διασήμων εἰδικῶν συγγραφέων, στατιστικαί, πλεῖστα πολεμικὰ ἀνέκδοτα, περιγραφαὶ τῶν κυριωτέρων μαχῶν καὶ τῆς τελευταίας ἐλληνοτουρκικῆς ναυμαχίας τῆς 5 Ἰανουαρίου 1913, ἡρωϊσμοὶ Γούρκων, ἡρωϊσμοὶ Ἑλλήνων, αἱ ἀνθρώπινοι ἀλώλειαι τῶν ἐμπολέμων, διάφορα περὶ Βειζέλον καὶ ἄλλα σχετικὰ. Ἐπίσης ἐν τῷ ΑΙΜῳ περιλαμβάνονται ἐπιτυχεῖς εἰκόνες βασιλέων, πρωθυπουργῶν, στραταρχῶν, στρατηγῶν, ναυάρχων κλπ. Εἰκόνες μαχῶν καὶ πόλεων.

Ὁ ΑΙΜΟΣ θὰ τιμᾶται Γρ. 10 καὶ εἰς τὸ ἔξωτερικόν Φρ. χρ. 2 1/2. Ἀλλά, διὰ τοὺς ἐγγραφομένους συνδρομητάς, ὡς καὶ διὰ τοὺς προλαβόντας πρὸ τῆς ἐμφανίσεώς του βιβλίου βιβλιοπώλας νὰ δηλώσωσι παραγγελίας ἀντιτύπων, ἢ τιμὴ ἔσεται ἐξαιρετικὴ, ὡς ἐξῆς: Ἐνταῦθα Γρ. 5, εἰς τὰς ἐπαρχίας Γρ. 6 καὶ εἰς τὸ ἔξωτερικόν Φρ. χρ. 1 1/2.

Οἱ βουλόμενοι ἀποσταθῆτωσαν εἰς τὴν κάτωθι διεύθυνσιν: Κύριον Μάρκον Μαρκόπουλον, Βιβλιοπώλην, Γαλατᾶ, ὁδὸς Μαχμουδιέ. Δεξιὰ καὶ γραμματόσημα. Λιανικὴ ἐπιτόπιος πώλησις: Γεν. Ἐταιρία Πρακτορεῖον τοῦ Τύπου, Γαλατᾶ, Βαγδάτ χάν.

ΠΟΙΚΙΛΑ - ΕΥΘΥΜΑ - ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Δείξέ μου το παπούτσι σου.

«Και βήμα ποδός και γέλωσ ὀδόντων», εἶπεν ὁ ἀρχαῖος, ὅτι μαρτυροῦσι τὸν χαρακτήρα ἐκάστου· οἱ νεώτεροι βεβαιοῦσιν, ὅτι καὶ τὸ μέρος, ποῦ φθίρει κανεῖς, συνήθως τὸ ὑπόδημά του, καὶ αὐτὸ μαρτυρεῖ τὸν χαρακτήρα. Ἴδου τί λέγει ἡ Σκαρπολογία, ἥτοι ἡ νεωτέρα «ἐπιστήμη τῶν ὑποδημάτων»:

1. Φθορὰ ἴση καὶ ἀνάλογος ὅλης τῆς κάτω ἐπιφανείας τοῦ ὑποδήματος (πέλμα καὶ πτέρνα): Χαρακτήρ ἐνεργητικὸς καὶ ἰσόρροπος, πνεῦμα ὑγιές εἰς ὑγιές σῶμα· εἶναι ὑπόδημα ἀνθρώπου σοβαροῦ, ὑπαλλήλου σταθεροῦ, καλοῦ συζύγου, πατρὸς ἢ τιμιωτάτης γυναικὸς καὶ ἐξαιρέτου μητρὸς.

2. Φθορὰ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἄκρον: Πνεῦμα πρωτότυπον καὶ παραδόξον, ταχύτης εἰς τὰς ἀποφάσεις, τάσεις πρὸς ἀπρόοπτα τεχνάσματα, τὰ ὅποια ἐνίοτε φέρουσιν εἰς ἐπιτυχίαν. Ἐν τῇ στρατηγίᾳ εἶναι ὁ Ἄννιβας, ὁ Ἀλκιβιάδης εἰς τὴν πολιτικὴν. Πανοῦργος εἰς τὸ μυθιστόρημα, Σκαπῖνος εἰς τὴν κωμῶδιαν, Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν ἐποποιίαν.

3. Φθορὰ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἄκρον: Προδίδει βᾶδισμα ραιβοσκελές· ὁ πάτοχος τοῦ ὑποδήματος αὐτοῦ, ἀνίσχυρος φυσικῶς, εἶναι οὐχ ἦτον ἰσχυρὸς τὸ πνεῦμα, φροντίζει περισσότερον διὰ τὸν κόσμον, ὁ ὅποιος στροβιλιζέται εἰς τὴν διάνοιάν του, παρὰ δι' ἑαυτὸν, ὅστις τὸν περιβάλλει. Ὀνειροπολεῖ ἐνῶ βαδίζει. Εἶναι ὁ ἀστρονόμος, ὁ ὅποιος, διὰ τὴν παρατηρήσιν τῶν ἀστέρων, ἔπεσεν εἰς τὸν τάφον.

4. Ὀπὴ ὠσειδής: Λαμβάνει τὸ σχῆμα τοῦ μεγάλου δακτύλου, ὁ ὅποιος τὴν κάμει διὰ πίεσιν με γάλης καὶ συνεχῶς. Ἀκλόνητος θέλησις, ἀπόφασις καθαρὰ καὶ σαφής, πεποιθήσις εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ, τὸν ὅποιον ἔθεσεν. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος, οἱ ὅποιοι διατρέπουν, ἔχουν τὸν πόδα αὐτῶν, ὁ ὅποιος δαγκάνει τὸ ἔδαφος καὶ τὸ ἀναρπάζει με δριμύνην.

5. Φθορὰ εἰς τὸ ἄκρον τῆς πτέρνας καὶ τὸ μέσον τοῦ πέλματος: Χαρακτήρ εὐπειθής, πνεῦμα ἀφομοιούμενον πρὸς πᾶσαν ἀγωγὴν. Βλέπει ἀπλῶς τὸν βίον χωρὶς νὰ ἐρευνᾷ, παραδίδεται εἰς τὸ πεπρωμένον.

6. Φθορὰ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πέλματος καὶ τῆς πτέρνας: Ὀνειροπόλος ἢ σκεπτικιστής, μικρολόγος χαρακτήρ, ὁ ὅποιος, ἐκεῖ διακρίνεται, ὅπου δὲν ἀπαιτεῖται πολὺ προσπάθεια. Ἀνθρώπος ποῦ ἤλθε στὸν κόσμον κουρασμένος, ἀλλὰ καὶ περιέργος, τύπος ματαιοσχόλου καὶ εὐτυχημένου χάχα.

Ἡ συνήθεια τῆς χειραψίας.

Δὲν εἶναι καὶ πολὺ ἀρχαία ἡ συνήθεια τῆς χειραψίας· ἀνάγεται εἰς τοὺς ἰππότες. Οὕτως, ὅταν συνηθῶντο, ἔθετον πρῶτον τὴν χεῖρα εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους τῶν, ἔπειτα τὴν ἔθλιβον μετὰ τὸν ἄλλον. Αὐτὸ ἦτο ὄρκος πίστεως ἐπίσημο· εἰς τὸν ὅποιον ἐδικαιοῦντο μόνον οἱ ἰππότες. Καὶ ὁμοίως σήμερον ἡ χειραψία πόσον ἐγενε κοινὴ!

Τὸ ἀκριβώτερο καπέλλο.

Ξεῦρετε τί ἐστοίχισε τὸ ἀκριβώτερο γυναικεῖο καπέλλο; Μόνον 24,000 φράγκα καὶ ἀνήκει εἰς μίαν Ἀγγλίδα λαίδην. Αποτελεῖται ἀπὸ τρία δέρματα ζιμπιλίν πρὸς 6,000 ἕκαστον ἢ αἰγκρέττα καὶ ἄλλαι γαρνιτούρα ἐκόστησαν ἄλλας 6,000 φράγκα.

Ζῶα ποῦ δὲν πίνουν.

Εἰς τὸν Ζωολογικὸν κήπον τοῦ Λοιδίνου παρατηρήθη, ὅτι εἰς παλαλὸς ἐξῆσε 52 ἔτη χωρὶς νὰ πῖνῃ οὔτε μίαν σταγόνα. Καὶ ὁμοίως οἱ ψιττακοὶ πίνουν νερό. Ὑπάρχουν ἐν τούτοις ἄλλα ζῶα, τὰ ὅποια δὲν πίνουν τίποτε. Οὕτως οἱ λαμάς τῆς Παταγονίας καὶ τινὰ ἄλλα ζῶα τῆς ἄνω Ἀτατολῆς, μέγας ἀριθμὸς ἐρπετῶν, ὄφεις, σαῦραι καὶ ἄλλα, εἰς εἶδος ποντικῶν, οἱ ὅποιοι ζῶσιν εἰς τὰς ξηρὰς πεδιαδας τῆς δυτικῆς Ἀμερικῆς. Οἱ λαγοὶ ἐπίσης δὲν πίνουν τίποτε ἄλλο, παρὰ τὴν δρόσον, ἡ ὅποια ἐπικάθηται ἐπὶ τῶν φύλλων ποῦ τρώγουν.

Πτωχὰ σπῖτια.

Ὁ Σμιθ τοῦ Σικάγου ἠγόρασεν εἰς τὴν Ν. Ὑόρκην τὴν οἰκίαν τοῦ ἀποθανόντος ἑκατομμυριούχου Βίταγκ ἀντὶ 40 ἑκατομμυρίων φράγκων. Τὰ ἐπιπλα ἐκόστησαν 10 ἑκατομμύριον, ἡ κρεβατοκάμαρα 1 ἑκατομμύριον, κάθε κλινοσκεπάσμα 50,000 φρ. Ἡ ἐγκαταστάσις τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Βανδερβιλτ ἀνήλθε τὰ 24,000,000 φρ., τὸ πᾶν τοῦ 264,000 φρ. Ἡ κρεβατοκάμαρα τοῦ Στεφ. Μαρσάν ἐκόστησε 4,000,000. Ἐξάπαντος εἶναι ἡ ἀκριβώτερα καθ' ὅλον τὸν κόσμον. Τέλος ὁ Γκοὺλ ἔκαμιν αἰθουσαν λουτροῦ, ἡ ὅποια τοῦ ἐστοίχισε 13 ἑκατομμύρια φρ. Αὐτοὶ οἱ ἀριθμοὶ σὰς ἐκπλήτουν διόλου;

Πῶς νὰ δοκιμάσετε τὸ τσαῖ σας.

Περίεργον ἀληθῶς τρόπον μᾶς ὑποδεικνύει κάποιος εἰδικός. Ὁ τρόπος αὐτὸς συνίσταται νὰ καύσωμεν τὰ φύλλα τοῦ τσαῖ. Ἄν καῖσι χωρὶς πολὺν καπνόν, τὸ τσαῖ εἶναι καλῆς ποιότητος, ὅσον δὲ ὁ καπνὸς εἶναι περισσότερος καὶ δριμύς, τόσο τὸ τσαῖ εἶναι ποιότητος κατωτέρας.

Δογικόν.

- Ὁ κύριος εἶναι ἐπάνω;
- Ὁχι, ἐξῆλθε.
- Καὶ πότε θὰ εἶναι ἐδῶ;
- Ἄ! ὅταν ἐπιστρέψῃ.

Μεταξὺ δανδήδων.

- Ὁ καυόμενος ὁ Κώσιας, ὁ ῥάπτης μας, εἶναι πολὺ ἄσχημα, ἔχασε τὰς αἰσθήσεις του, δὲν ἀναγνωρίζει κανένα.
- Θὰ πάω νὰ τὸν διῶ τότε.

Τὸ ἀεροπλάνον ἐν Κων/πόλει.

- Καὶ καλά, θὰ φέρετε ἀεροπλάνον, δὲν ὑπάρχει ἐδῶ κατάλληλον μέρος προσεδαφίσεως.
- Τί λές, καλέ, καὶ τὸ καπέλλο τῆς γυναικῆς μου;

Δικαιολογία.

- Σοῦ ἔδωσα γιὰ ἐλεημοσύνην ἕνα κάρτο καὶ δὲν μοῦ λέγεις οὔτε ἐν εὐχαριστιῶ.
- Ἀδύνατον, κυρία, εἶμαι... κωφάλαλος.

Ὁ Ἀγαθόπουλος διαβάσει εἰς τὴν ἐφημερίδα δι' εἰκοστὴν φορὰν τὴν διαφήμισιν ἐνὸς βιβλίου, ἡ ὅποια ἐτελείωνε μετὰ τὴν φράσιν: «Αἱ εἰκόνες τοῦ ἔργου ὀφείλονται εἰς τὸν διάσημον ζωγράφον Χ...», ὅτε ἀναφωνεῖ:

— Μὰ εἶναι αἰσχρὸς εἰς τὸν ἐκδότην! ἔπρεπεν ἀπὸ τόσον καιρὸν ποῦ τὸ διαβάζω αὐτό, νὰ τὰ εἶχε πληρώσει.

Ἐξήγησις.

— Πῶς τὸ ἐξηγεῖς, ὁ Γιώργος νὰ κάμῃ παιδί μελαψό, σωστό μιγάδα;

— Πολὺ φυσικόν. Αὐτὸς εἶναι ἔμπορος καρβούνων καὶ ἡ γυναῖκα κόρη ἀλευρεμπόρου.

— o —

Ὁ ποιητὴς Θ. Ὀρφανίδης, ἐθρυσκόμενος ἐν Ναυπλίῳ, πρὸς τὴν φίλην του κυρίαν Κ. . ., ἔχουσαν ἀποθήκην ἐξαιρετικῶν οἴνων, ἔστειλε δύο φιάλας κενὰς καὶ τοὺς ἐξῆς στίχους:

Δύο λάβετε φιάλας, κ' ἀντ' αὐτῶν, παρακαλῶ σας, στείλατέ μοι δύο ἄλλας, πλήρεις ὁμοίως καὶ κλειστάς, ἀπὸ τὸ γλυκὺ σας μαῦρον ἢ ἀπὸ τὸ κόκκινόν σας, ποῦ ἐμπνέει κ' ἐμψυχώνει καὶ πεζοῦς καὶ ποιητάς.

Ὁ θεάνθρωπος Χριστὸς μας μετεποίησεν εἰς οἶνον πλήρεις ὕδατος ὑδρίας εἰς τὸν γάμον τοῦ Κανᾶ Σύ, κυρά μου, χωρὶς ἄλλο, ὑπερβαίνεις καὶ ἐκείνον, ἀφοῦ οἰνοφόρα κάμνεις καὶ τ' ἀγγεῖα τὰ κενά.

ΕΚΔΡΟΜΗ

ΕΙΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

Ὁ πόλεμος λήγει ὁσονούπω. Αἱ ἡμέραι τοῦ Πάσχα δὲν εἶναι μακρὰν καὶ τὸ ἱερὸν τοῦτο προσκύνημα θὰ γίνῃ μεγαλοπρεπέστερον ἐφέτος. Ὁ ὀργανωτὴς κ. Θεμᾶς Βαλαλᾶς εἰργάσθη ἀθορύβως μέχρι τοῦδε καὶ ἐπέτυχεν ἀρκετὸν ἀριθμὸν ἐκδρομῶν, πρᾶγμα ὅπερ ἐξησφάλισεν τὴν ἐκδρομὴν.

Οἱ μέχρι τοῦδε ἐγγραφέντες εἶνε οἱ ἐξῆς: Δημοσθένης Σταυρίδης, Ὀλυμπίας Σταυρίδου, Βασίλειος Ρίτσος, ἰατρός, Μαρϊάνθη Ρίτσου, Σοφοκλῆς Ἄβρ Χουδαβερδόγλου μετὰ τῆς κυρίας του, Δημοσθένης Χ' Κυριάκου μετὰ τῆς κυρίας καὶ τῆς θυγατρὸς του, κυρία Στάφα, Μιχαὴλ Φέσας μετὰ τῆς κυρίας του, Οἰκονόμος Π' Θωμᾶς, Ἀγρ. μετοχολογίας, Γρ. Τζάρας, Χρ. Σαμαράς, Φωτεινὴ Πανταζῆ, Νικ. Χ' Γεωργίου μετὰ τῆς κυρίας του, Αἰκατ. Παπαποστόλου, Βασ. Τσοχοπούλου, Γ. Καβαλιώτης μετὰ τῆς κυρίας καὶ τῆς μητρὸς του, Ἐλένη Τσασματοῦδα, Παν. Γραμμένης, Στυλιανὴ Γιάννη, Μαρία Τσακράκη, Χρ. Κάζης, Μιχ. Ἀθανασιάδης, Παν. Παράσχου, Μαργαρίτης Γεωργίου, Π' Χρῆστος Ἰωάννου, Χρ. Ζαίμης Βασ. Πέτκου μετὰ τῆς κυρίας του, Γρ. Μιλλαδῶ μετὰ τῆς κυρίας του, Μόσχος Παπαμοσχούδης μετὰ τῆς κυρίας του, Π. Πριμηκύριος μετὰ τῆς θυγατρὸς του, Ἄννα Κατσοπούλου, Ἰωάννα Σταγιάννη, Βασίλειος Πάνιον μετὰ τῆς κυρίας του καὶ Ἐλένη Θεοδωρίδου.

Οἱ ἀπὸ τοῦδε ἐγγραφόμενοι ἔχουν ἐκπτώσιν ἐπὶ τοῦ εἰσιτηρίου.

Διὰ πᾶσαν πληροφориαν ἀπευθυντέον τῇ ὀργανωτῇ κ. Θ. ΒΑΛΛΑΔ, Γαλατὰ, χάνιον ἀγ. Πέτρου, 10.

Ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ «Ἀπ' Ὀλα» παλοῦνται οἱ ἐξῆς τόμοι τοῦ Περιδικιοῦ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου πρὸς 15 γράσια ἕκαστος:

Τόμος Ε'	1870-71	Τόμος ΚΔ'	1892-93
» ΣΤ'	1871-72	» ΚΕ'	1894-94
» Ζ'	1872-73	» ΚΣΤ'	1894-95
» ΙΔ'	1879-80	» ΚΖ'	1895-1905
» ΙΖ'	1882-83	» ΚΘ'	1902-1900
» ΙΘ'	1884-85		

*Ἐτι δέ: Εἰκοσιπενταετηρὶς γρ. 25
Ζωγράφος Ἀγών Α' » 20

ΙΑΤΡΟΣ

Β. ΚΙΟΛΕΜΕΛΟΓΛΟΥ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ - ΣΥΦΙΛΙΔΟΛΟΓΟΣ

5 - ΠΕΡΑΝ, ΣΟΥ-ΤΕΡΑΖΗ - 5

ΗΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΤΟΚΑΤΛΙΑΝ

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδὸς τοῦ Πέραν (δίοδος Ἀνατολῆς), ὁδὸς Ἀλεῶν, ἀριθμ. 7.

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μαλάξεις (μασάζ) ἠλεκτρικαὶ καὶ διὰ τῆς χειρὸς. — Ἀιμόλουτρα διὰ τὸ πρόσωπον. — Εἰδικαὶ θεραπείαι διὰ τὴν ριζικὴν ἐξαφάνισιν ὄλων τῶν παθήσεων τοῦ προσώπου. — Πλαστικὴ διάπλασις τῶν παραμορφωμένων χαρακτηριστικῶν τῆ βοηθεία τῶν προσωπιδῶν τῆς νεότητος. — Περιποίησης ἐπιμελημένη τῶν χειρῶν διὰ συσκευῶν ἠλεκτρικῶν τελειοτάτων. — Καλλιτεχν. ψιμμυθίαι διὰ χορῶν καὶ ἐσπερίδας.

Πωλοῦνται εἰς τὸ Ἰνστιτούτον ὅλα τὰ προϊόντα τῆς ὑγιεινῆς καὶ τῆς ὠραιότητος: Κρέμμαι, ὑγρὰ διὰ πλύσεις, ἀντιρρυτιδικά, εἰδικαὶ συσκευαί, προσωπίδες τῆς νεότητος. Ὑπάρχει πρὸς τοῦτοις ἐν αὐτῷ πλουσία συλλογὴ ἀρωμάτων ἀνωτέρας ποιότητος.

Τὸ Ἰνστιτούτον ἐγκαθιδρύθη καὶ διοργανώθη καθ' ὑπόδειγμα τῶν ἀρίστων τοῦ εἶδους τοῦτου ἐν Παρισίοις καὶ Λονδίνοις καθιδρυμάτων. Αἰθουσαί πολυτελέσταται ἐπιπλωμένα εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Κυριῶν ὄλων τὸ προσωπικὸν τοῦ Ἰνστιτούτου προσελήφθη εἰδικῶς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Βιβλίον ἐπιγραφόμενον «Υγιεινὴ τῆς ὠραιότητος» μετὰ καταλόγου πωλεῖται ἐν τῷ Ἰνστιτούτῳ, ὡς καὶ εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα, ἀντὶ γροσίων 5.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

71. Γρῆφος

	1908	1911	
ΠΟΝΩ	1909	1912	ἄστυ Σ
	1910	1913	

(Ἐστίαση ὑπὸ Α. Μ. Μ., Πέραν).

72. Τειράγονον.

οι	ξι	η	κρου	σπου
δο	εις	προς	οι	δαι
λος	ην	λως	η	νο
σιν	κο	ναι	κε	φα
ευ	ει	α	υ	ου

Ν' ἀναγνωσθῆ.

(Ἐστίαση ὑπὸ Π. Καραφούλ, Ριζαίου).

ΛΥΤΑΙ

τῶν ἀπὸ 19 — 50 Πνευματ. Ἀσκήσεων.

Οἱ Ἀλέξανδρος Κ. Καλογερός, Πέραν, Ἰωάννης Δ. Φωτόπουλος, Ἀλεξανδρείας, Εὐρυδίκη Ν. Ἀγγελίδου, Σμύρνης, Κωνσταντῖνος Δ. Κυλλίμαχος, Ὀδησσοῦ, καὶ Ι. Θ. Κανελλόπουλος, Καλοῦτας, ἔλυσαν καὶ τὰς 32 πνευματ. ἀσκήσεις.

Κ. Ρ. Δημάδης, Πέραν, ὄλας πλὴν τοῦ 28 προβλήματος.

Ι. Ἀνδρεάδης, Ν. Ὑόρκης, ὄλας πλὴν τῶν προβλημάτων 28, 43.

Χορὸς τοῦ Ζαλόγγου, ὄλας πλὴν τῶν 25, 38, 43. Εὐρυπιδῆς Ἰωακειμίδης, Μυτιλήνης, ὄλας πλὴν τῶν 28, 33, 43.

Καλλιόπη Ι. Μακρῆ, Πέραν, ὄλας πλὴν τῶν 25, 28, 38, 43.

Δημ. Δ. Δημητριάδης, ὄλας πλὴν τῶν 22, 28, 30, 35, 40.

Οὐράνιον Γόξον, Πέραν, (ἐκ συμπτώσεως καὶ ἐκ Τραπεζοῦντος μᾶς ἀπέστειλε λύσεις ἕτερος ὑπὸ τὸ αὐτὸ ψευδώνυμον), ὄλας πλὴν τῶν 20, 21, 28, 32, 43.

Καλὸς στρατιώτης, ὄλας πλὴν τῶν 19, 20, 23, 28, 43.

Ἐλισάβετ Ἰακώβου, Θεσσαλονίκης, ὄλας πλὴν τῶν 21, 23, 25, 28, 43.

Δόμνα Καραδαῆ, Ἄμισοῦ, ὄλας πλὴν τῶν 25, 27, 32, 40, 42, 43, 47.

Ι. Δημόπουλος, Πέραν, ὄλας πλὴν τῶν 26, 28, 29, 41, 43, 47, 50.

Π. Χανίδης, ὄλας πλὴν τῶν 27, 28, 30, 32, 41, 44, 48, 50.

Ἀφρόεσσα, ὄλας πλὴν τῶν 19, 20, 21, 33, 43, 45, 47, 49.

Κόμης τῆς Βερενίκης, ὄλας πλὴν τῶν 31, 32, 33, 40, 47, 48, 49, 50.

Οὐράνιον Γόξον, Τραπεζοῦντος, ὄλας πλὴν τῶν 20, 21, 23, 35, 38, 40, 43, 49, 50.

Διάττων Ἀσπὴρ, ὄλας πλὴν τῶν 25, 28, 30, 31, 35, 43, 44, 46, 47, 50.

Ι. Κ. Α., Βουκουρεστίου, ὄλας πλὴν τῶν 10 τελευταίων.

Ἀλκιβιάδης Μάμ., Πέραν, 19, 20, 21, 25, 26, 27, 29, 31, 32, 33, 35, 37, 38, 39, 40, 41, 45, 46, 47, 50.

Κωνστ. Ι. Κωνσταντινίδης, 19, 20, 21, 22, 24, 26, 28, 29, 33, 38, 42 μέχρι 50.

Ι. Ρ. Παπαδόπουλος, 19, 20, 21, 23, 24, 25, 26, 29, 31, 34, 36, 37, 39, 40, 44, 45, 46, 47, 50.

Δ. Α. Ἐρσιᾶ (διὰ Προδρομοῦ), 19, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 29, 31, 34, 36, 39, 40, 41, 41, 45, 47, 49, 50.

Κοσμάς Πιλιφίδης, Οὐν-καπαν, 19, 21, 24, 25, 26, 29, 31, 33, 34, 35, 36, 39, 40, 42, 46, 47, 48, 50.

Παῦλος Παπαδόπουλος, 19, 20, 23, 24, 25, 27, 29, 30, 32, 33, 34, 36, 39, 46 μέχρι 50.

Πυρίνη Ρομφαία, 19, 20, 21, 23, 25, 28, 29, 33, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 45, 47, 48.

Ἀγλαΐα Γαλινάτου, Βε ὄλας, 20, 21, 24, 28, 29, 30, 35, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 49, 50.

Ι. Σ. Νιμῆς, 19, 20, 23, 24, 28, 31, 38, 39, 40, 42, 46 μέχρι 50.

Α. Σ. Ζιγαριώδης, Κιουπλίων, 20, 21, 23, 24, 27, 29, 34, 36, 39, 45 μέχρι 49.

Κ. Ι. Βαλαβάνης, Πέραν, 24, 25, 26, 29, 30, 31, 34, 40, 45, 46, 47, 48, 50.

Φωτίνα Π. Καλλινίκου, Τούζλων, 20, 21, 23, 24, 25, 26, 27, 29, 31, 42, 46, 47, 49.

Ι. Μακρόπουλος, 24, 26, 27, 29, 37, 39, 40, 45, 46, 47, 50.

Δ. Κοφινόπουλος, Παρισίων, 22, 24, 25, 26, 33, 35, 36, 38, 39, 40, 45.

Τοτὸς Δ. Βοριδῆς, Ταταούλων, 24, 27, 36, 40, 43, 45, 46, 47, 49, 50.

Ἐλ. Κομβόπουλος, Ζινδξιδερε, 39, 40, 41, 42, 44, 46 μέχρι 50.

Π. Διδασκαλόπουλος, 21, 27, 29, 30, 31, 34, 36, 46, 47, 48.

Π. Καραφούλ, Ριζαίου, 40, 41, 42, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50.

Στάλλη Ε. Παυλίδου, 20, 21, 23, 26, 27, 34, 39, 40, 41.

Κ. Ξανθόπουλος, Φαναρίου, 20, 21, 23, 26, 27, 29, 31, 34, 36.

Κωνστ. Χατζηγιαννάκης, 20, 21, 23, 24, 26, 27, 29, 36, 41.

Κ. Α. Ρ., Σινώπης, 21, 22, 24, 26, 30, 32, 34, 35, 37.

Ι. Πετρίδης, Ἐσκή-Σελί, 23, 25, 27, 30, 32, 35, 37, 41, 44.

Κ. Παλαμῆδης, 26, 29, 31, 36, 39, 40, 42, 47, 50.

Ριζοσπύστης, Ἀτταλείας, 19, 20, 24, 26, 27, 29, 31, 42.

Εἰρήνη Γιακουμοπούλου, 24, 26, 31, 34, 40, 43, 47, 50.

Ἐλ. Ι. Σταυρίδου, 19, 20, 21, 23, 26, 27, 29, 31.

Ὀλ. Κανελλόπουλος, Βάλλιας, 19 μέχρις 26.

Α. Ν. Ζερβουδάκης, Γαλατᾶ, 19 μέχρις 26.

Σάβ. Ἀναστασιάδης, Τζούμας, 20, 21, 23, 24, 27, 29, 31.

Παρνασσός, 19, 20, 21, 23, 24, 26, 27.

Ἀναστασία Γ. Βενάκη, Ταταούλων, 20, 23, 24, 26, 27, 29, 34.

Μιχ. Οἰκονομίδης Βιζυηνός, 19, 20, 21, 23, 24, 27, 29.

Σάβ. Δεῖρμεντζόγλου, 20, 21, 23, 41, 42, 47, 49.

Μαργαρίτα Κ. Ἰωαννίδου, Ὀρτάκιοι Βιθυνίας, 20, 21, 23, 24, 29, 47.

Ε. Κ. Ἀλεξιάδης, 42, 45, 46, 47, 48, 50.

Λημονημένη Μοῦσα, 19, 22, 23, 24, 25, 26.

Α. Σ. Ἀνδρειωμένος, 40, 42, 47, 49, 50.

Σοφ. Παπαδάκης, Ἄκ-Δάγ, 46 μέχρι 50.

Ι. Βουτσίνος, Ἐπταπυργίου, 32, 47, 48, 49, 50.

Α. Παρουσιάδου, Νικομηδείας, 40, 41, 47, 50.

Σοφία Πουπουλίδου, Βλάγκας, 46, 47, 49, 50.

Νεφέλη, 46, 47, 49, 50.

Σινώπη, 39, 40, 41, 42.

Κ. Μ. Πετρίδης, Σμύρνης, 41, 42, 43, 44.

Ὀλγα Κ. Γεωργιάδου, Ξάνθης, 19, 20, 21, 23.

Φίλιππος Ι. Εὐγενίδης, 19, 20, 22, 23.

Ἰωακείμ Ἰωακειμίδης, Φαναρίου, 20, 24, 27, 34.

Θεογ. Α. Δεῖρμεντζόγλου, Ἰκονίου, 24, 27, 29, 31.

Νικ. Δ. Πρίφτης, 20, 21, 23, 24.

Ζωὴ Π. Παναγιωτίδου, Χάσκοι, 20, 23, 24, 27.

Ε. Γ. Κουμαριανός, Ἰκονίου, 19, 20, 23, 50.

Ε. Μ. Εὐγενίδης, Ξάνθης, 20, 21, 22, 23.

Χ. Καραγκούνης, Καστροῦρας, 19, 20, 21, 23.

Μιλτ. Α. Δεῖρμεντζόγλου, Πέραν, 47, 49, 50.

Α. Φυλακτόπουλος, Πέραν, 46, 47, 50.

Κ. Σαροῦνης, 23, 25, 28.

Λεων. Μαυρίδης, Κερασσοῦντος, 19, 21, 23.

Μύση, 20, 21, 23.

Ι. Κ. Γκῆδογλου, Βίγας, 41, 49, 50.

Μ. Α. Σαράφης, Παντειχίου, 47, 49, 50.

Ἄννα Γ. Παπαδοπούλου, Φερίκιοι, 42, 47, 50.

Λάζαρος Μουτεβελίγλου, Χαϊμάνας, 48, 50.

Πρόδρομος Κιορτελλίδης, Κεσέν, 47, 49.

Βασιλικὴ Δανηλάτου, Πέραν, 46, 47.

Μιχ. Σταύρου, 20, 29.

Εὐπραξία Δεῖρμεντζόγλου, Τζούμας, 20, 21.

Γ. Παπαχρήστου, 20, 21.

Εὐστο. Μ. Πιλήγκος, 40, 41.

Μπεὶ Μετζῆτι, Φιλιππουπόλεως, 39, 40.

Δημ. Γαβριήλ, 42.

Ε. Σ. Γιακουμόπουλος, 40.

Γ. Α. Κ., 29.

Χαρ. Πετρίδης, 50.

Ἰπ. Σ. Κάλφας, 19.

Ν. Χ. Δημητρίου, Γαλατᾶ, 43.

Ἐλλη Θ. Ἀντωνιάδου, 42.

Β. Π. Οἰκονομίδης, Ἀτταλείας, 48.

Ζηνοβία Ἰνδξεδάκι, Ἄμισοῦ, 47.

Ζαφειρίτσα Π. Καμιτίδου, Ἄμισοῦ, 50.

Σόλων Δ. Φραγκόπουλος, Νισάν Τάς, 50.

Λύσανδρος Δ. Φραγκόπουλος, 47.

Α. Τσινόγλου, 30.

Ἄντ. Π. Κυλίτης, 47.

Νικ. Α. Βιδάλης, Πριγκήπου, 43.

Π. Θεοδοσιάδης, 19.

Ἔπονται: Βραβευθέντες, Βραβεία.

ΔΕΛΤΙΟΝ
διὰ τὰς λύσεις
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων
τοῦ 128 φύλλου.

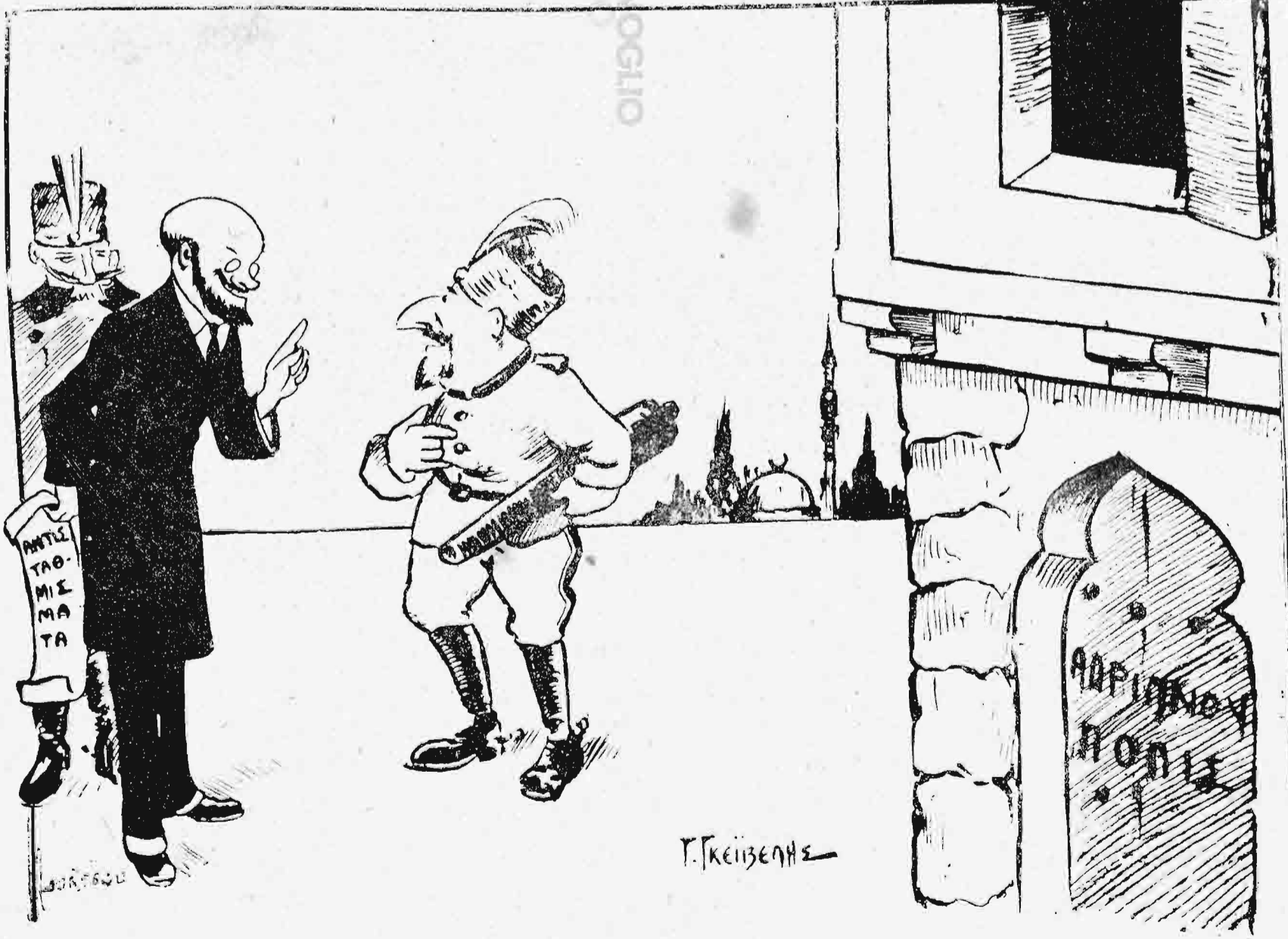
ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ANTONIAAN

Τὸ καρᾶ-καζάνι. Πῶς ἐννοεῖ ὁ κ. Μπούσιος τὴν πατριαρχικὴν ἐκλογήν.

Γ. ΚΡΕΙΒΕΛΗΣ

Φερδινάνδος. — Νὰ μὲ βοηθήσετε μὲ τὴν καρδιά σας, γιατί πρέπει ν'ανοιξηλαυτὴ ἡ πόρτα ἐπὶ τέλους...
Βενιζέλος. — Αὐτὴν τὴν φορὰν, Μεγαλειότατε, χάπια δὲν τρώμε. Σὲ βοηθοῦμε, μὰ ἀναλόγως θέλουμε καὶ τὸν κόπο μας...